

GENÇLİK

HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ

SAYI: 1 25 EKİM 1999 FİYATI:250.000 TL. (KDV DAHİL)

ÜNİVERSİTEYE
HOŞ GELDİNİZ

TEK SINAV SİSTEMİNE GEÇİLDİ
SINAV SORULARI ÇALINDI
SINAV ERTELENDİ

öğretim görevlileriyle

içindekiler

Merhaba.....	3
Haber Yorum	4-5
Satanizm.....	6
Eğitim Göçük Altında	7-8
Gündem "6 Kasım".....	9
Büyüteç "İnternet".....	10
Üniversitelerden	11-12-13
(Y)ÖKsürten Şeyler	14
Felsefe Sözlüğü.....	15
Özelleştirme.....	16-17
İşkenceyi Önleyelim	18-19
Röportaj.....	20
Tarih.....	21
Kültür-Sanat.....	22
Neden Geldim Üniversiteye?.....	23

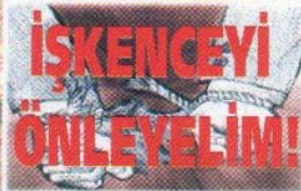
İnternet Nedir?
Sayfa 10

Ruhi SU
Sayfa 22

felsefe nedir?
Sayfa 15

18. ve 19. Sayfalarda

16. ve 17. Sayfalarda

7. sayfada

23. sayfada

50 Soruda Öğrenci
Meclisleri Broşürü çıktı.

**GENÇLİK GELECEKTİR.
GELECEĞİ, KENDİ ELLERİMİZLE
YARATALIM!**

Ülkemizde GENÇLİK Dergisi Sayı:1 Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri
Müdürü: Akın KILINÇ Genel Yayın Yönetmeni: Fatma ŞENER
Adres:Küçükayasofya cad. No:28 Kat:3 Sultanahmet/İSTANBUL
Telefon-Faks: (0212) 518 65 24 Hesap Numarası: Fatma ŞENER
adına Türkiye İş Bankası Cağaloğlu Şubesi 1095 0504 953 Baskı:
ASPAŞ

Gençlik'le Merhaba

Yeni bir dergiyle geldik. Hayatın güzellikleri ve zorluklarıyla süren yaşamınıza, farklı bir renk katmak istedik. Çevremizde inkar edemeyeceğimiz bir canlılık süre gidiyor. Her yeni başlangıç sözünü bile ettiremeyecek kadar heyecan verici. Bir hayat, hiç durmaksızın kendi sınırları ötesinde yeni başlangıçlara doğru adım atıyor. Ve biz ilk sayımızı çıkarmanın mutluluğunu yaşıyoruz.

Geçtiğimiz öğretim dönemi içerisinde Yüksek Öğrenim Kurumu (YÖK) iki yöntemini elden bırakmadı. Bir yandan demokratik bir görüntü vermeye çalışırken diğer yandan da siyasal zor yöntemlerinden vazgeçmedi. Yeni uygulamalarını öğrencinin yararlanıymış gibi göstermeye çalıştı.

Zorlukları, güçlükleriyle yeni bir öğretim yılına daha başladık. Aramıza yeni arkadaşlar katıldı. Onlar da zorlu maratona; odalarına kapanıp, bütün sosyal aktivitelerini bırakıp hazırlandılar. Yani umut bağladılar. Geleceklerini üniversiteyi kazanmakta görüyorlardı.

Kafamızda üniversiteyi kazanmaktan başka bir düşünce olmaz. Kazanayamamlarımız uzun bir süre kendilerine gelemesler, Bir dahaki seneye daha sıkı çalışırım ve kazanırım deriz ama umutsuzluğa giden arkadaşlarımız da olur. Sınav sonuçlarının açıklanmasının ardından gazetelerde şu başlıklar gözümüze çarpar: "Sınavı Kazanamayan Öğrenci İntihar Etti."

Ülkemizde yaşamının ne demek olduğunu ve okullarda yaşadığımız sorunların ne denli zor olduğunu hepimiz biliyoruz. Har(a)ç parası, yurt sorunu, sağlık sorunu, kültürel aktivitelerin yetersizliği,.. Ardi ardına sıralayabiliriz bu olumsuzlukları.

İşte biz böyle bir dönemde gençliğin sorunlarını anlatan, çözümler sunan bir dergi olmayı hedefliyoruz.

Dergimizin olumlu sonuçlar alacağını düşünüyoruz. İstiyoruz ki herkes kendini bulabilsin dergide.

"Başlamak zor,

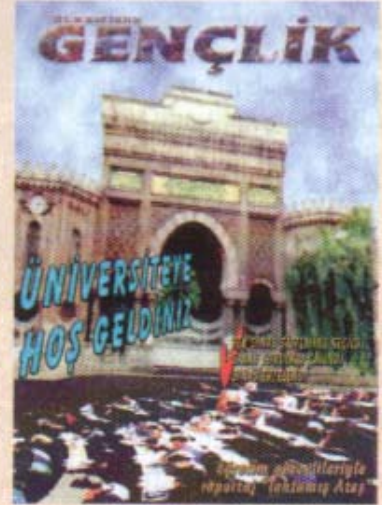
Sürdürmek daha da zor

İşte ben

En zorundayım yaşamının" diyor şair. Biz iyi bir başlangıç yaptığımızı düşünüyor ve hep birlikte dergimizin daha da güzelleşeceğine inanıyoruz.

Yeni ve yaşanılır bir dünyanın yaratılması yeni insanlarla, gençlerle mümkündür.

Dergimiz kolektif bir çalışmanın ürünü olmayı amaçlıyor. Hepinizi "Ülkemizde Gençlik" dergisinin çalışmalarına katılmaya çağırıyoruz.

ÜLKEMİZDE GENÇLİK DERGİSİ.

26 Eylül günü Ankara Ulucanlar Merkez Kapalı Hapishanesi'nde siyasi tutsakların bulunduğu koğuşlarda "tünel var" bahanesiyle düzenlenen saldırıda 10 siyasi tutsak katledildi, 28'i ağır yaralandı.

ULUCANLAR'DA KATLİAM

Ağır yaralananlar çeşitli hapishanelere sevk edildiler. Merkez Kapalı Hapishanesi'nde yaşananlarla ilgili avukatlar Zeki Rüzgar, Selçuk Kozaağaçlı, Nedim Erkuş, Kazım Bayraktar tarafından Genel İş Sendikası Konferans Salonu'nda 2 Ekim Cumartesi günü saat 14:30 da basın toplantısı yapıldı. Avukatlar: "Operasyon öncesi hiçbir çağrının yapılmadığını ve direk silahlar-

la saldırdıklarını vurguladılar." Katliam gecesini çatıdan koğuş tarafına doğru saldırıya geçilmiş, tutsaklar bu durumda barikat kurmayıp direnmeye çalışmışlardır. Açılan ilk ateşte Abuzer Çat, Önder Gençarslan, Ümit Altıntaş katledilmiştir. Hemen ardından gaz ve sis bombaları atılmış, tutsaklar atabildikleri bombaları geri çevirmiş, kimisinin

elinde patlamıştır. Havalandırmada bulundukları sırada köpük sıkılmış, köpüklerle beraber gelen kurşun Aziz Dönmez'e isabet etmiştir. Aziz Dönmez bu sırada katledilmiştir. Çeşitli yerlerinden yaralı tutsaklar yarı baygın ve çıılçıplak bir şekilde hapishanenin hamamına götürülmüş ve burada sekiz saat süren işkenceye maruz kalmıştır. Bu işkence sonrasında İsmet Kavaklıoğlu, Habib Gül, Ahmet Savran, Mahir Emsalsız, Halil Türker hayatlarını kaybetmişlerdir.

Ulucanlar'da katledilen on siyasi tutsağın cenazeleri polisin engellemeleriyle toprağa verilmiştir.

BU YAŞADIKLARIN KADER DEĞİL

Ülkemizde üniversitelere giriş sınavları yıllardır yapılmaktadır.

Birçok sistem değişikliği geçirmiş ama sınavların yapı-
lış amacı değişmemiştir. Sınavlar, gerici ve bilim dışı müfredatlara göre hazırlanır. Bu ne demektir?

Sınav öncesinde liselerde anlatılan ve zorla, not tehti-diyle ezberletilen yalanları bilenler başarılı olur, bilme-yenler başarılı olamaz demektir. Yani bizleri şanlı tarih masallarıyla uyutup sonra da ABD ve benzerleriyle na-sıl bağımlılık anlaşmaları imzaladıklarını göremeyenler başarılı olabilir.

250 kiloluk top mermisini bir solukta kaldıran yiğidi anlatıp, ulusal kurtuluş savaşında yüzbinlerce insanın hangi ruhla ve ne için savaştığını gizleyen derslerin içeriğini sorgulamayanlar başarılı olabilir.

16 devlet kurmakla övünüp kendinden geçenlerin, ön-ceki 15 devletin yıkılışını padişahın atının nalının çık-masına bağlayanların farkına varamayanlar başarılı

olabilir. Ve daha ne varsa bilimden öte yalandan içeri, hepsini bir solukta sa-yıp dökenler, saatlerce ezber yapanlar başarılı olabilir.

Mutlu sonla biten bir masal gibidir. Sı-nav sonuçlarının açıklanmasından kayıt yaptıracığın güne kadar olan bir kaç haftalık süre... ama hepsi o kadar.

Kayıt yaptırmaya gideceksin. Tonlarca para isteyecek-ler senden. Verecek durumda değilsin. Ama vermek zo-rundasın. Çünkü sen para almak değil para vermek zo-runda olanlardansın.

Birkaç gün sonra göreceksin birşeyler yağacak başına. Gökten düşen üç elma değil; yok! Sivil polisle ÖGB'lerin arasında yerinde duramayan şu belinde silah olanları görüyorsunuz? İşte onlar taş atıyor sana. Neden mi? Nedeni sensin. Çünkü onlardan değilsin.

Derslerde yalan olduğunu bile bile not edeceksin anla-tılanları. Sınavlarda bunları yazacaksın. Ders ders, sı-nav sınav, not not, günden güne saldıracaklar namusu-na. Neden mi? çünkü sen mutlaka namussuzlaştırılma-sı gerekenlerdensin.

Ama göreceksin ki; **YALNIZ DEĞİLSİN!**

YÖK MEMUR ADAYLARININ EKMEĞİYLE OYNADI

Kurulduğu günden itibaren anti-demokratik, bilmsellikten uzak, çağdışı uygulamalarıyla öğrenciler Kbaşa olmak üzere tüm halkın sürekli tepkisini çeken YÖK bir rezalete daha imza attı. YÖK'ün üniver-site sınavını tam bir komediye dönüştürmesi hafızalardan silinmemişken bu kezde memur sınavı işkence halini aldı. 17 Ekim Pazar günü, yapılan memur sınavına ait sınav sonrası basına dağıtılan cevap anahtarlarının yalnız hazırlandığı ortaya çıktı.

Bir buçuk milyon insanın umut bağladığı sınavın cevap anahtarının hatalı olması çok sayıda insanın olayı YÖK'e faks çekerek protesto etmesine neden oldu. Bu kadar önemli sorumsuzluk örneği bir olaya YÖK'ün yaptığı tek açıklama ise ilginçti. Yalnız cevap anahtarı vermişsiniz. Bu olay bir kez daha gösterdi ki YÖK'ün yaptığı işler kadar, açıklamaları da büyük bi cidiyetsizlik örneğidir.

KARADENİZ ESİNTİLERİ

Karadeniz halkıyla yaşantısıyla, denizi, ormanları, horonu, tulumuyla Anadolu kültür müziğinin kendine özgü parçalarından biridir. Tüm bu özelliklerine rağmen bir o kadar da unutulmaya yüz tutmuş bir kültürdür.

Bu kültürü, insanları müziğini tanıtmak amacıyla 14 Ekim Perşembe günü Öğrenci Kültür Merkezi'nde bir etkinlik düzenlendi. Saat:15:00'da Karadenizin en güzel görüntülerinden oluşan dia gösterisi bir o kadar eşsiz karadeniz ezgileriyle bütünleştirilerek programa başlandı. Arkasından yapılan açılış konuşmasıyla Karadeniz kültürü ve bunun içinde Karadeniz kültürünün yeri ve önemi anlatıldı.

Kendi kültürüne sahip çıkan ve onu canlandırmak, yaşatmak için kendi müziğini yapan Karadenizli sanatçı Birol Topaloğlu bir saat sürecek olan dinletisine başladı.

Herkesin kendi kültürüne, diline sahip çıkması gerektiğini gençliğin yozlaştırılarak kültüründen uzaklaştırıldığını söyleyen sanatçı etkinliğe katılan üç yüz kişiyi kimi zaman ağıtlarla hüzünlendirirken kimi zaman da horonlarla coşturdu. Arkasından verilen mısır ekmeği ve kara lahana sarmasıyla Karadeniz'in damak tadını öğrenmekten de yoksun kalmadı. Etkinlik saat 17:00'de sona erdi.

ÖĞRENCİLER OKUL KAPILARINDA KALDI

1999- 2000 öğretim yılının başlaması ile birlikte YÖK'ün her yılki sistematik baskılarında başlamış oldu. Daha önceki yıllarda türbanlı öğrencilerin okula alınmaması ile başlayan kılık-kıyafet yönetmeleğine yenileri eklenerek baskılar her geçen gün daha fazla artırılmaktadır.

4 Ekim Pazartesi günü Marmara Üniversitesine gelen öğrenciler her zamankinden farklı bir uygulama ile karşılaştılar. Önceki yıllarda türbanlı oldukları gerekçesiyle okula alınmayan öğrencilere bu yılki uygulama ile saç ve sakalı uzun olan öğrencilerde eklendi.

5 Ekim Salı günü sabah saatlerinde saç uzun ve küpeli öğrenciler okula kabul edilirken, sakalı uzun öğrenciler ise okula yine kabul edilmediler. Öğleden sonra ise yaz-boz tahtası gibi öğrencilerle alay edercesine yeni gelen emre dayanılarak sakallı öğrencilerinde artık okula girebilecekleri bildirildi.

Bu traji komik ve anlamsız olay karşısında okul yönetiminin yaptığı açıklama ise "söz konusu uygulama hakkında bir bilgilerinin olmadığı ve olayı araştırmaları şeklindeydi" tabiki akla hemen iki soru geliyor.

Acaba okul rektörlük dışındaki birileri tarafından mı yönetiliyor, yoksa birileri gidip te yalan mı söylüyor? Her iki durumda da bildiğimiz birşey varki o da uygulamanın okul yönetiminin

bilgisi dahilinde MGK ve YÖK'ün, öğrencileri tek-tipleştirme politikasında olduğudur. Amaç tek-tipleştirme çerçevesinde öğrencilerin sorunlarına sahip çıkmalarını engelleme ve öğrenci muhalefeti baskı altına alarak sindirmektir.

Geçen yıldan da hatırladığımız gibi islami sermaye ve islami kesimde yaşanan çelişkilerin doğrudan yansıması olarak üniversitelerde türbanla ilgili büyük sorunlar yaşanmış ve bu kesim büyük oranda eylemlere saldırılarla, ikna odalarıyla pasivize edilmiştir. Şimdi ise saldırın ikinci halkası olarak tüm öğrenci gençliği hedef alan tek-tipleştirme (kılık- kıyafet- saç- sakal- küpe vb.) ile yılın ilk uygulamasına da başlanmış olmaktadır. Öğrenci gençlik yaşadığı tecrübelerden bilmelidir ki bu uygulamaların önünü kesmediği ölçüde ardı arkası gelmeyecek yöntemlerle karşılaşacaktır.

Geçtiğimiz günlerde basında, sıkça yer verilen bir olay vardı. Kamuoyunda sıkça tartışmalara ve tepkilere neden olmuştu. Bir takım gençler biraraya geliyorlar, şeytana adaklarda bulunuyor ve ayinler yapıyorlar. Kendilerine de "Satanist" diyorlar. Evet "Satanizm" anlam olarak şeytana tapınmaktır.

Peki kamuoyunda bu kadar tartışmalara, tepkilere, hayretlere neden olan, gençleri bu tür olaylara iten nedenler nelerdi? Neden bu insanlar kendilerinden beklenildiği gibi değil de daha farklı davranıyorlar? Aklımıza hemen yaşadığımız düzenin çarpıklığı, yozlaşmışlığı ve gençlere verilen önemin, ilginin ne kadar az olduğu geliyor.

Herşeyden önce içinde yaşadığımız düzen, toplumu her yönden yozlaştıran, geriletken bir düzen. İnsanların düşünmesini, sorgulamasını, araştırmasını istemiyor. Çünkü insanların sorgulaması bu düzenin ömrünün birazcık daha kısalması anlamına geliyor. Bu nedenle elinden geleni ardına koymuyor. Bu yozlaştırma, bireyselleştirme politikalarından en büyük nasibi de gençler alıyor. Çünkü gençlik; toplumun en dinamik, atak, cesur, ülkesinin sorunlarına duyarlı kesimidir. Bu nedenle hep susturulmak istenmiştir. Sindirilmeye ve düzene

adapte edilmeye çalışılmıştır.

Çünkü gençlik gelecektir, umuttur. Bu umut her zaman egemenler için korku olmuştur. Bu umudu yok etmek için gençler; yeri gelmiş coplanmış, gözüaltına alınmış, işkence görmüş, yeri gelmiş okulundan, işinden atılmıştır. Bazen de cafe, bar ortamlarında, diskoteklerde, uyuşturucu bataklıklarında eritilmeye çalışılmıştır. Bunun en somut örneği de biraz önce bahsettiğimiz "Satanist" gençlerdir.

Satanist gençler olayına duygusal olarak baktığımızda, düzenle olan bağlarını tam olarak incelemediğimiz ilk anda bu insanlara karşı duyduğumuz tepkiler doğrudur. Fakat gerçekten bilimsel olarak, gerçekçi bir bakış açısıyla yaklaşırsak bu insanların da düzenin milyonlarca mağdurundan biri olduklarını görmemiz zor olmayacaktır.

Şu bir gerçektir ki, eğer insanlara yeterince imkan verilir, gelişimleri yönünde çaba harcanırsa hem kendilerine, hem ülkelerine, hem de tüm insanlığa yararlı hale gelirler. Hiçbir şey bunun önünde engel değildir. Yeterki gençlerimize gereken önemi verelim. Ama eğer bunların hiçbirini yapılmıyorsa, gençlere gereken önem verilmiyorsa o zaman sorunlu, bencil, çevresindeki sorunlara duyarsız, araştırmayan,

sorgulamayan bir gençliğin ortaya çıkması kaçınılmazdır. Satanist gençler de bu ilgisizliğin, önemsenmeyişi, duyarsızlığın ortaya çıkardığı sonuçtan sadece biridir ve eğer şu anda uygulanan politikalar ilerde de tekrarlanırsa, belki adı Satanist olmayacaktır ama ortaya yine bu tip gençler ya da hala tinerici gençler tarafından tecavüz edilip öldürülen Serpil öğretmenler çıkacaktır. Sonuçta insanları hayrete düşüren, şaşırtan, tartıştıran, aileleri endişeye düşüren bir gençlik oluşacaktır.

Aslında sorunun çözümü o kadar zor ve karmaşık değil. Yeterki biz gençleri anlamaya çalışsınlar, olanaklar sunsunlar. Gelişimimiz önünde engel olmasınlar. Eğitim adına yalan-yanlış şeyler öğretmesinler. Eğitimde fırsat eşitliği sağlansınlar. Bizleri derslerimize ve okulumuza yabancılaştırmasınlar. Eğitimi paralı hale getirmesinler. Ya da sırf kar amaçlı cafe, bar, diskotek vb. gençleri yozlaştıran, evinden, okulundan ve derslerinden uzaklaştıran yerler yerine; gerçekten onların gelişimleri yönünde hizmet eden, boş zamanlarını değerlendiren ve araştırıp incelemelerine olanak sağlayan yerler açılmalı, yeteneklerini geliştireceği bunları özgürce kullanacağı ortamlar yaratılmalıdır. Okullarda gerici eğitim yerine gerçekten çağın gereklerine uygun bilimsel ve ülkesinin sorunlarına duyarlı olmasını, kafa yormasını sağlayan bir eğitim verilmelidir.

Tüm bunlar yapıldığı takdirde gençlik uyuşturucu ve içki bataklıklarında duyarsız, bunalımlı, sorunlu ve tek tip olmak yerine; düşünen, sorgulayan, araştıran, sorunlara kafa yoran ve ülkesinin gelişimine hizmet eden insanlar olacaktır.

Bunlar bir hayal ama gerçekleşmesi imkansız şeyler değildir. Hep birlikte sorunlarımızı, tartışacağımız, sıkıntılarımızı birlikte omuzlayacağımız, kendimizi geliştireceğimiz alanları kendimiz yaratabiliriz.

"Eylül ayının eğitim-öğretim döneminin başlama ayı olması da ayrı bir sorun. Gençlerimizin eğitimine çok önem (!) verdikleri için, tüm sorunlarına özenle (!) eğildikleri için okullar başımıza da yıkılsa dönem başlamalı eğitim aksamamalı."

EĞİTİM Göçük Altında

Marmara'yı yerlebir eden depremin sıkıntıları hayatın her alanında yanına bir yenisini de katarak yaşanmaya devam ediyor. Üzerinden bir aydan fazla zaman geçmesine rağmen düzelen hiçbir şey yok düzeleceğe de benzemiyor.

Eylül ayının eğitim-öğretim döneminin başlama ayı olması da ayrı bir sorun. Gençlerimizin eğitimine çok önem (!) verdikleri için, tüm sorunlarına özenle (!) eğildikleri için okullar başımıza da yıkılsa dönem başlamalı eğitim aksamamalı. Elbette ki aksamamalı, farklı birşey söylemeyeceğiz. Söyleyeceğimiz şu ki, okullar eğitim-öğretimin devamına uygun olmalı. Tüm öğretim birimi öğrencilerinin sorunları ayrı ayrı düşünülmeli.

İlk öğretim ve lise öğrencilerinin-ki depremi birebir yaşayan bunlardır-yaşam koşulları, üniversite öğrencilerinin harç, burs, yemek, barınma gibi sorunları çözülmeden öğrenciler için eğitimin anlamı olmayacak.

Deprem gecesi anası, babası belki aynı yatağı paylaştığı kardeşi göçük altında kalan çocuklar, depremi an an yaşatan kırık dökük okullarda ders geçme sınavına tabi tutuluyor. Bu çocukların deprem bölgelerinin dışına çıkma şansları da çok fazla yok, çünkü aileleri depremde her şeyini kaybetmiş durumda. Yeni

bir konut edinmek bir yana, çadır sahibi bile olamıyorlar. Bir an önce bu çocukların sağlıklı bir şekilde eğitim görebileceği depreme dayanıklı okullar inşa edilmesi gerekiyor.

Üniversitelere gelince; depremin merkezi olarak gerçekleştiği bir yer olmamasına rağmen İstanbul'da da bir çok bina zarar gördü. İ.Ü Avcılar Kampüsü Mühendislik Fakültesi, Merkez Kampüs S.B.F ve Dekanlık binası da zarar gören okullar arsında. Bu binalar o kadar özensiz yapılmış ki çevrelerinde ki binalar sağlamken nedendir bilinmez bu binalar zarar görmüş. Buna en güzel örneklerden biri de Çemberlitaş Kız Yurdu. Hala aynı umursamazlıkla doğru düzgün tamir edilmiyip dışı makyajlanarak öğrencilere sunuluyor.

Üniversite öğrencisinin sorunu binalarla sınırlı kalmıyor. Normal şartlarda bile yoksul halktan öğrencilerin ödemekte zorluk çektikleri hatta ödeyemedikleri har(a)çlar sorunu olmaya devam ederken burslar da sadaka niyetine verilmeye devam ediyor. Öğrencilerin har(a)çlardan muaf olabilmesi ve burs alabilmesi için binbir badire atlatıp "depremde ailem zarar gördü" belgesi alabilmesi gerekiyor.

Milli Eğitim Bakanı Metin Bos-

tancıoğlu denetim için gittiği okulda, deprem olunca kendini ilk dışarı atanlardan biri. Madem o okullar içinde durulmaya elverişli, bekliyelim ve görelim bakalım neler oluyor. O da biliyorki beklediğimizde görmeye çok fazla vaktimiz kalmayacak.

Bunlara rağmen sorunlar çözülmez değil, elbetteki çözüldür. Yalnız çözmeyi istemek lazım. Olanlar gösteriyor ki çokta istekli görünülüyor. Bu güne kadar biz kendi sorunlarımızı kendimiz çözmeyi öğrendik, bundan sonrada devam edeceğiz. İlaki çözeceğiz diyorsanız, buyrun çözün. İşe har(a)çları kaldırmak, karşılıksız burs vermek, koşulsuz yatay geçiş hakkı tanımakla başlayın. Her türlü doğal ve doğal olmayan afete dayanıklı okullar inşa edin. Fakat yapamazsınız; kolay değil özel üniversitelere verdiğiniz yerlerden arttırıp, ucuz inşaat malzemelelerini kullanmadan bir okul yapmanız. Kocaeli ve Adapazarı'nda iki üniversite bütün fakülteleriyle hala kapalı onları açamazsınız. Ne de olsa bu onların sorunu.

Evet bu sorunlar bizim sorunlarımız. Çözümü de ancak kendimiz bulabiliriz.

DEPREMİN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

17 Ağustos'da bazılarımız, büyük bir sarsıntı ile uyandı yataklarından. Bazımız ise hiç kalkamadık o son uykumuzdan. Yıllardır seçim yatırımı olan, insanların özlemlerini sömürünen çarpık yapılaşma çökmüştü üzerimize. "Başımızı soka-
cak bir yer", "sıcak bir yuva" diyerek yerleştiğimiz evler şimdi mezar olmuştu bize.

Bu felaketten şans eseri de olsa kurtulanlar, ilk şoku atlattıktan sonra akrabayı, eşi, dostu aradılar. Bazısını mezarda, enkaz altında, bazısını yerlerde tedavi edilirken buldular. Hiç haber alamadıkları, kaybettikleri de oldu. Tam geçmiş olsun diyecek-
ken gördüler ki herşey daha yeni başlıyordu. Açlık, hastalık, kalacak bir yer bulabilme sorunları başla-
dı. Bunca sene boğazlarından kısıp biriktirdikleri herşey 45 saniyede yok olmuştu.

İlk yardımlar akmaya başlamıştı. Henüz resmi hiçbir yardım yokken ortada, halk acılarıyla birlikte elinde ne varsa paylaşmaya başlamıştı. Enkaz çalışmaları için insanlar seferber olup deprem bölge-
sine doğru akın etmeye başladı. Yaraların ancak halkın dayanışmasıyla sarılabileceği bir kez daha ortaya çıktı. Resmi yardımlar ise demeçlerdeki - ce-
ğiz, -cağız'lardan ibaretti. Devletin büyüklüğü gös-
terilmeliydi. Bunun için ordusu ile polisi ile yardım

geldi.(!) Devletin yardımı büyük bir düzensizlik yaratmıştı bile. Daha sonra Kızılay skandalı, yar-
dım skandalları ardarda geldi. Kurulan çadırkentlerin yetersizli-
ği, ilaç, yemek sorunları halkın

duruma isyan etmesini getirdi. Evlerinin başlarına yıkılmasının sorumlularını arayan halka, birkaç müteahhit suçlu olarak gösterildi. Sanki o müteahhit-
leri doğuran, halkı onlara mecbur eden bu sistemin mimarları kendileri değilmiş gibi büyük bir pişkin-
likle "suçluların peşini bırakmayacağız"dediler.

Deprem sırasında da görüldü ki gençlik yaşadığı ülkenin sorunlarına duyarsız kalmıyor, kendi üze-
rine düşen sorumluluğu yerine getiriyor. Deprem bölgesindeki çalışmalarda en aktif çalışmaları yine gönüllü gençler yapıyor. Deprem bölgesinde kar-
şımıza çıkan bir diğer sorunda, bölgede bulunan ve depremde dolayı kullanılamaz hale gelmiş okul-
larda okuyan öğrencilerin ne yapacağıydı.

Bu deprem bize o kadar çok şey öğretti ki: Halkın acılarının, sorunlarının çözümünün yine halktan geleceğini gördük. Devletin halkın sorunlarını çözmediğini fakat deprem kargaşasında halkın tep-
kisini çeken tahkim, emeklilik yaşı gibi yasaların nasıl da bir çırpıda meclisten geçirilerek kabul edil-
diğini haberlerde satır aralarından duyduk.

En önemlisi okulda, mahallede kısacası yaşadığı-
mız her yerde karşılaştığımız sorunları ancak ve ancak biraraya gelerek çözebileceğimizi anladık.

Saat 03.02, tarihlerden 17 Ağustos 1999, 7.4 şidde-
tinde bir depremle Marmara Bölgesi sarsıldı. Ardından...

Binalar, kağıttan şatolar gibi yerle bir oldu. Sadece, yerle bir olan binalar değildi. İnsanlarımızın yaşamları da yerle bir oldu, beton yığınlarının altında...

Elif Karaman, depremde yaşamını kaybeden on binlerce insanımızdan birisi. Amcasının kızı ve iki ablası ile birlikte göçük altında kaldı. Depremi ikinci gü-

"SENİ UNUTMAYACAĞIZ"

nü enkaz, dişle tırnakla kazıla-
rak, Elif ve amcasının kızının ce-
sedine ulaşıldı. Diğer ablaları da onlardan 2 gün sonra çıkarılabil-
diler.

Evet Elif'i tanıyoruz. Elif, de-
mokratik bir eğitim için, halk için bilim ve eğitimin olması için DLMK içerisinde mücadele veren bir liselidir.

Yaşama sıkı sıkıya bağlıdır Elif. Bunun için kendi kurtuluşunu, halkının kurtuluşunda görmekte ve '97 yılından beri varolan eşit-
sizliğe, haksızlığa karşı mücadelesini sürdürmektedir. Okuldaki sorunlar ve bunların çözümünü bulmakla kendini sınırlamamış, her gün iligine kadar sömürülen, aç bırakılan yoksullaştırılan halklarımızın kurtuluşunun ve kendi sorunlarının çözümünün, bunları yaratanlara karşı müca-
dele etmekten geçtiğini görmüş-
tür.

Emekçidir, tek başına kaldığın-

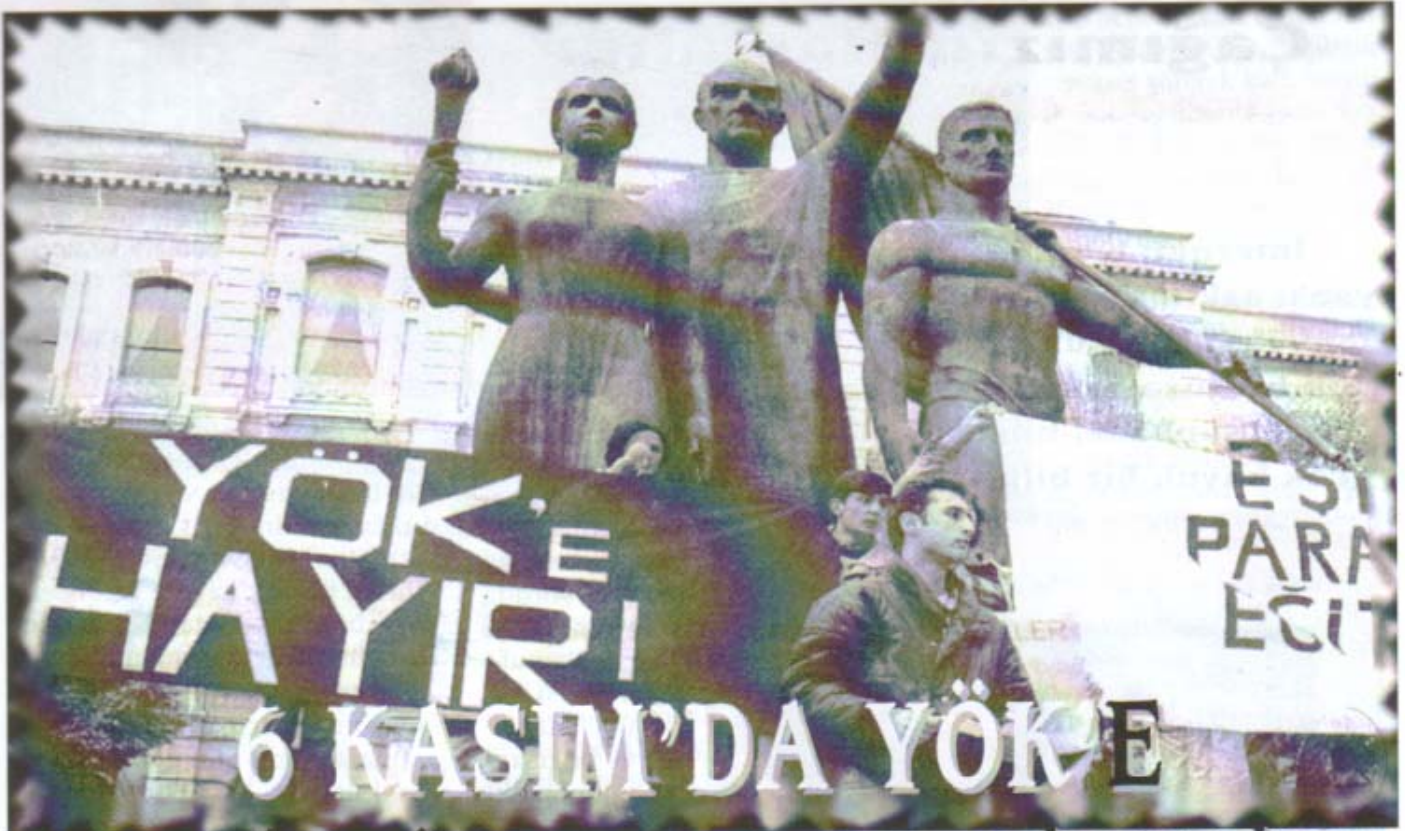
da tüm işleri omuzlamış, birim-
deki eksiklikleri tamamlamaya çalışmıştır. Tek bir dakikasını boş bırakmamak, onun için çok önemlidir. Tecrübesizliğini hiç-
bir zaman öne sürmemiş yeni görevler almak için her zaman en önde olmuştur. Öğrenmek ve öğretmek onun için bir yaşam biçimi haline gelmiştir.

Mütevazidir ve öylesine bir in-
san sevgisi, halk sevgisi taşı-
maktadır ki yüreğinde, deprem sonrası görüştüğümüz insanlar: "Onun gibi insan bir daha dün-
yaya gelmez", "nerede görse bir el sallarsa merhaba derdi" diye an-
latıyorlardı ağlayarak.

Yaşamdır güzelleştirmek istedi-
ği, gecesine gündüzüne kata-
rak...

Hesabımız daha bitmedi. De-
mokratik liseler için mücadele-
miz sürecek. Seni hiçbir zaman unutmayacağız ...

Rahat uyu ELİF!

HEPBİRLİKTE HAYIR DİYELİM!

Gençlik dünyanın neresinde olursa olsun, ülkesinin en dinamik kesimini oluşturur. Ülkemiz gençliği daha daraltırsak üniversite gençliğide bundan ayrı düşünülmez.

Gençliğe bu özelliğini veren, yaşından öte yaşayışıdır. O, üniversite öğrencisidir. Ülkesinin aydını olmalı ve gerçek bir aydın gibi sorunlara çözüm üretebilmeli, kendi sorunlarını ülke sorunlarından ayrı düşünmemelidir.

Gençliğin bu özelliğini dosta düşmanda bilir. Bunun içindir ki ondan gözünü, kulağını asla ayırmaz. Onu denetim altında tutabileceği, gittikçe kendine faydalı hale getirebileceği yasalar, kanunlar çıkarır. Bu yasaların, kanunların uygulayıcısı kurumlar oluşturarak; onları uçsuz bucaksız yetkiyle donatır.

YÖK bu politikaların ürünü bir kurumdur. Gençliğin gençlik olmaktan çıkarılmasının en yegane parçasıdır. Nedir bu YÖK ve nasıl kurulmuştur? En kısa ve öz tanımla ortaya koyarsak, 12 Eylül

darbesiyle uygulamaya geçilen halkı sindirme programının üniversitelerdeki koludur. 3 Kasım 1981 de yürürlüğe girmiş, girer girmez ilk icraatı üniversitelerdeki kendi sorunlarına sahip çıkan öğrencileri ve öğretim görevlilerini üniversitelerden uzaklaştırarak, bunların yerini faşist kadrolarla doldurmak olmuştur. Bu onun programını uygulamaya koymaktaki hazırlık hareketidir. 2000 civarında bilim adamını okullardan uzaklaştırarak bilimsel eğitim adına ne varsa ortadan kaldırmış; üniversitelerin kendi yöneticilerini (rektör) seçme hakkını elinden alarak yarı-özerk durumlarını tamamen yok etmiştir.

Bu olanlar karşısında öğrenci gençlik tavrını açıkça ortaya koyunca, YÖK'te yeni politikalar üretmekten geri kalmamıştır. Bir taraftan paralı eğitim dayatmasıyla yoksul öğrenciye üniversitelerin kapılarını kapatırken diğer tarafta Özel üniversitelerle kendi kadro kaynağını karşıladı. Türban, saç, sakal, adı altında ona karşı komayacak tek tip insan yaratma-

ya çalıştı. Bunlara karşı koyanı not silahıyla korkuttu. Oda olmadı soruşturmaları, uzaklaştırmaları, okullardan atmaları denedi. Okulları öğrencilerden çok polisin, jandarmanın eğitim yaptığı kışlalara çevirdi. Eğitim sistemiyle öğrencilerin birbirlerine olan güvenini sarsarak onları yalnızlaştırmaya çalıştı. O yalnız olmalıydı eğer birbirini tanır, anlamaya çalışırsa, biryerlerde buluşması ve onun karşısına dikilmesi kaçınılmazdı.

YÖK'ün icraatları bu kadar değil ve bu kadarlada kalmayacak, daha ne politikalar üretecek, uygulamaya çalışacak. Niye bu kadar yol, yöntem denedi.? Çünkü her adım attığı yol öğrenci gençliğin karşı koyusuyla boşa çıkarıldı. Her kuruluş yıl dönümü onun yıkılışı oldu. Omuz omuza talepleri mezi dile getirdiğimiz her boykotta yittik YÖK'e gösterdik ve göstermeye devam edeceğiz.

Gençlik olmak bilinciyle hareket eden kendi sorunlarına sahip çıkan herkezele: 6 Kasım'da Boykotumuzla YÖK'ü bir kere daha yıkmak için alanlarda buluşalım.

Çağımızın Hastalığı

İNTERNET

İnternet; bugün, dünya çapında 200 milyon'u aşkın insanın kendi arasında etkileştiği büyük bir topluluktur. Pek çok yararlı bilginin bir tuşa basmak kadar yakın olduğu dev bir kütüphane, bilgisayarların bağlı olduğu çok büyük bir bilgisayar ve iletişim ağıdır.

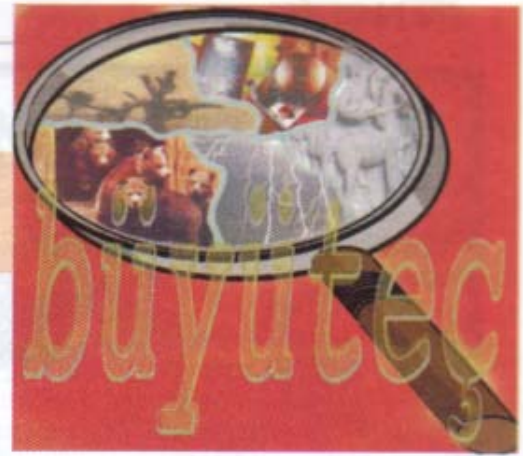
Tim-Berners Lee İnternet'i ilk yaratan kişidir.

paylaşılmasını kolaylaştırmak amaçlanıyordu. WWW'nin ortaya çıkması ile kullanıcı sayısı 617,000'e ulaşmış ve bilgisayar ağı bugünkü anlamda internet adını almıştı. Bağlantı noktalarına isim verilmeye başlandı ve bu kurum-

lar kendi adlarına internet sitele-ri açmaya başladılar.

Türkiye'de İnternet'e Nisan 1993'ten beri bağlıdır. İlk bağlantı ODTÜ'den gerçekleştirilmiştir. 64kbit/san hızında olan bu hat, çok uzun bir süre, tüm ülkenin tek çıkışı olmuş ve ilgili insanlar özveriyle İnternet'i tüm Türkiye'de (öncelikle akademik ortamlarda) yaygınlaştırmaya çalışmışlardır. Ege Ü.'nden olan bağlantı ise, 1994 başlarında gerçekleştirilmiştir. Ardından Bilkent Ü., Boğaziçi Ü. ve İ.T.Ü bağlantıları gerçekleşmiştir. '96 yılında da Turnet çalışmaya başlamıştır. Turnet'in kurulmasıyla '96-'97 yıllarında Türkiye'de İSS (İnternet Servis Sağlayıcıları) artmış ve bu şekilde internete bağlantı daha yaygınlaşmış ve kolaylaşmıştır.

İnternet bugün dünya çapında 200 milyonu aşkın insanın kendi arasında etkileştiği büyük bir topluluktur. Pek çok yararlı bilginin bir tuşa basmak kadar yakın

olduğu dev bir kütüphane, bilgisayarların bağlı olduğu çok büyük bir bilgisayar ve iletişim ağıdır. Evden alış-veriş, bankacılık hizmetleri, radyo-televizyon yayınları, günlük gazete servisleri vb. gibi uygulamaları da yaygın kullanım nedenlerindendir.

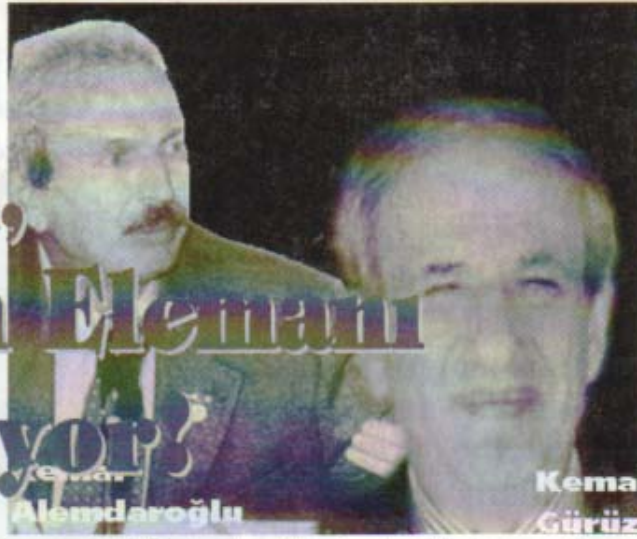
İnternet, bilgiye ulaşmayı kolaylaştırmak için değişik 'bilgi/arama/tarama' yöntemleri de sunar. İnternet'i bir "iletişim ağı" olarak tanımladıktan sonra bu altyapı üzerinde neler sunduğunu tahmin etmek aslında o kadar da güç değil. Bu "iletişim ağı"nın içinde bulunan her hangi iki bilgisayar arasındaki en temel işlem çift yönlü bilgi aktarımıdır. Örnek olarak, internet erişimi olan bir kullanıcı, eğer kendisine yetki verilmişse, İnternete bağlı diğer herhangi bir bilgisayardaki bilgilere erişebilir, dosya/bilgi gönderebilir. Bu özellik, dosya transfer protokolü olarak bilinir. Benzer şekilde, internet üzerindeki kullanıcılar birbirlerine elektronik posta gönderebilirler. Bu da, posta iletim protokolü olarak bilinir. İnternet, değişik protokoller aracılığı ile, insanlara "bilgiye erişim" olanakları sunar.

Sonuç olarak, İnternet, önümüzdeki yıllarda üretilecek bilgilerin dolaşım sistemidir. Ticari boyutunun da ortaya çıkmasıyla yaşamımıza iyice girmeye başlamış, klasik yaşama biçimlerini, değer yargılarını değiştiren, hayatımıza yeni kavramlar, yeni uğraşlar getiren bir muhtevaya bürünmüştür.

(Haftaya İnternete Nasıl Bağlanabiliriz)

Günümüzde tüm dünyayı saran internet ağının temeli A.B.D. ve S.S.C.B. arasındaki rekabete dayanmaktadır. 1957'de S.S.C.B'nin ilk yapay dünya uydusu olan Sputnik'i fırlatmaları üzerine ABD Savunma Bakanlığı, bilim ve teknolojinin orduya en iyi şekilde uygulanması için ARPA projesini başlattı. Bu amaçla yapılan araştırmada, merkezi olmayan askeri bir bilgisayar ağının tüm ülkeye yayılabileceği gösterildi. ARPA projesi bu ağı destekledi ve ARPANET adını aldı. 1969'da ilk fiziksel ağ 4 noktada terminale bağlı olarak California'da kuruldu. 1972 yılında terminal sayısı 23'e ulaştı ve elektronik posta kavramı ortaya çıktı. 1976'da radyo ve uydularla bağlantıları sayesinde ABD ve Amerika bu ağ üzerinde birleştirildi. 1991'de Tim-Berners Lee World Wide Web (WWW)'i icat etti. Bu sistem Hypertext denen daha görsel bir temele dayanıyor, araştırmaların ve bilgilerin

YÖK; Öğrenci, Öğretim Elemanı Dinlemiyor!

bir ülkede demokrasi mücadelesi yapılamaz. Çünkü bu ülkenin aydınlarını üniversiteler yetiştiriyor. Gerekli alt yapısı hazırlanmadan açılan yeni üniversitelerdeki gerici yapılanmayı önlemek amacıyla getirilmiş olan merkezîyetçi anlayışın, büyük üniversitelere yansması öğretim üyelerini tedirgin edip, baskı altında tutma sonuçlarını doğurmuş, giderek totaliter uygulamalara dönüşmüştür. Bilinmelidir ki totaliter yönetimler insan ruhunu alçaltır, hevesi, verimi, başarıyı düşürür. Yükseköğretim Kanununun fakültelerden esirgeyerek üniversite rektörlerine verdiği idari ve mali yetkiler, fakülteleri etkisizleştirmiş öğretim üyelerinin yönetime katılımını engellemiş, kuruma karşı olan sorumluluklarının önünü kesmiştir. Fakültelere kaynak aktarımı üniversite rektörlerinin adalet ve eşitlik anlayışına terk edilmiş, buna ilaveten bir yıldan beri yaşadığımız torba bütçe uygulaması fakültelerimizin sorunlarını daha da ağırlaştırmıştır. 17 yıldan beri eleştirilen YÖK (Kanununun) en azından gelişmiş üniversiteler açısından ayırık hükümlerle değiştirilmesi kaçınılmazdır. Öğrenciye güvenmeyen, dekanlara, yönetim kadrosuna, öğretim elemanlarına güvenmeyen buna karşılık binlerce kişinin yönetimini tek bir kişinin sorumluluğuna veren bir sistem özü itibarıyla asla başarılı olamaz.

Aysel Çelikel bu düşüncesi doğrultusunda İ.Ü. Rektörü Kemal Alemdaroğlu'nun benmerkezci uygulaması doğrultusunda hukuk fakültesinin Lisans Öğretimi ve Sınav Yönetmeliği'nde değişiklik yapmak istemesi nedeniyle görevinden istifa etmiştir.

İ.Ü. Rektörü Kemal Alemdaroğlu

aynı benmerkezci tavırla İktisat Fakültesi'nin bölümlerini gereksiz görerek kaldırmıştır. İktisat Fakültesi'nde de aynı tepkiyle karşılanmış; İktisat Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Münir Kutluata ve yönetim kurulu üyelerinin istifası ile sonuçlanmıştır bu tepki.

Evet! İ.Ü. gerçeği böyle...

Söyle bir düşünelim. "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın" diyen zihniyeti düşünelim...

Ancak yılan bu sefer yalnızca öğrencilere değil, öğretim görevlilerine de dokundu.

Yıllardır biz öğrenciler parasız verilen eğitim için milyonlarca lira para ödüyörüz. Saçımız uzun ve sakalımız var diye okullara alınmıyoruz, her gün polislerin aşağılayıcı, onur kırıcı üst aramasıyla karşı karşıya geliyoruz. Öğretim elemanları bizim bunları yaşadığımızı gayet iyi biliyor. Çünkü yeni değil bu YÖK zulmü. 80'den beri yaşıyoruz bu zulmü. Ancak sesimizi yükselttiğimiz dönemlerde öğretim elemanlarını da yanımızda görmek isterdik doğrusu. Bizi "suçlu gençlik" zihniyetiyle yargılayan YÖK'e karşı onların da sesimize ses katmalarını isterdik. İlle de YÖK ile karşı karşıya gelmeleri gerekmiyordu.

Biz, hocalarımızın bu çıkışını destekliyoruz. Ancak devamını da bekliyoruz. Çünkü yalnızca istifa etmekle bu sorunu çözemeyeceğimiz de bir gerçektir. O halde ne yapacağız? Nasıl çözeceğiz? Sorun ortak olduğu için çözüm de ortaktır. Yani öğretim elemanları, öğrenciler ve üniversite çalışanları birlikte hareket etmelidir. Ki istifa eden öğretim elemanlarının istifa sebeplerinden biri de üniversite ile ilgili kararların kendilerine sorulmadan, görüşleri alınmadan direk uygulamaya konulmasıydı. Bizim de rahatsız olduğumuz noktalardan biri bu. Biz de üniversite yönetiminde söz hakkı istiyoruz. Çünkü biz de bu üniversitede okuyoruz ve üniversiteyle ilgili her karar bizi de ilgilendirir.

Birlikte özgürce düşünüp, tartışarak gerek üniversite gerekse de ülke sorunları için çözüm yolları üretip, bu üretimlerimizi de pratiğe dökmeliyiz. Bu da ancak öğrenci meclislerini hayata geçirmemizle olur.

Hepimiz yaz aylarında gazetelerde İstanbul Üniversitesi ile ilgili haberleri okumuştur. Yazdan beri istifa eden öğretim elemanları şunlardır: Çapa Tıp Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Mesut Parlak, Hukuk Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Aysel Çelikel, Hukuk Fakültesi Kamu Hukuku Kürsüsü Başkanı Prof. Dr. Çetin Özek, Anayasa Hukuku Anabilim Dalı Başkanı Prof. Dr. Bülent Tanör ile Genel Kamu Hukuku, Hukuk Felsefesi ve Sosyolojisi ile Türk Hukuk Tarihi Anabilim Dalları Başkanı Prof. Dr. Cemal Bali Akal, Siyasal Bilgiler Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Burhan Şenatalar, Sosyal Bilimler Enstitüsü ve Kamu Yönetimi Bölüm Başkanı Prof. Dr. Ülkü Azrak ile Kimyasal Teknolojiler Anabilim Dalı Başkanı Prof. Dr. Murat Orbay, İktisat Fakültesi Öğretim Üyesi Doç. Dr. Yusuf Balcı yöneticilik görevlerinden istifa etmişlerdir. Bir o kadar öğretim görevlisi de ya emekliliğini istemiş ya da vakıf üniversitelerine geçiş yapmışlardır. Ardı ardına gelen istifalar hepimizin aklına şu soruyu getirmiştir. İstanbul Üniversitesinde neler oluyor? İşte biz de bu sorunun cevabını aradık.

İ.Ü. Hukuk Fakültesi Dekanı Aysel Çelikel fakültenin 119. Kuruluş Yıldönümünde yaptığı konuşmada şunları söylemiştir:

"Ülkemizin ve demokratik rejimin güvencesi olan hukuk ve yargı sisteminizin çağdaş, demokratik normlarla uyumlu kılınması bir demokrasi kültürü olayıdır. Demokrasi olgusunu yalnız hukuk ve yargıya inhisar ettiremeyiz. Demokasi, bütün kurum ve kuruluşların ve üniversitelerin yönetim biçimi olmalıdır. Üniversite yönetimleri demokratik olmayan

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ'NDE NELER OLUYOR?

Okulların kapalı olduğu yaz aylarında İstanbul Üniversitesi Rektörü Kemal Alemdaroğlu'nun yeni uygulamaları ve bu uygulamalar üzerine istifa eden öğretim üyelerinin haberleri gündemi oldukça meşgul etmişti. "de "Ülkemizde Gençlik" dergisi olarak istifalar üzerine öğretim görevlileriyle konuştuk.

GENÇLİK:

Neden istifa ettiniz? Neleri kabul etmediniz?

Toktamış Ateş:

Üniversitedeki istifaları iki açıda toplamak lazım. Bunlardan biri; üniversiteden istifa ederek gidenler, biride üniversitedeki idari görevinden istifa ederek gidenler. Üniversitedeki idari görevinden istifa edenler, üniversiteden ayrılmamakla beraber şimdiki sayın rektörle anlaşamadığı ve uyusamadığı için istifa ediyorlar. Benim durumum budur. Üniversitedeki Atatürk İlkeleri ve İnkılap Tarihi Enstitüsü Müdürlüğü'nden istifa ettim ve bu zaten rektörlüğün kişisel tahlilinde olan bir husustu. Genel talep üzerine istifa ettim. Üniversiteden tümüyle istifa edenlerin istifalarının altında farklı nedenler yatıyor. Bunlardan birincisi üniversitelerin artık eski havasını koruyamaması. Yani biz bu üniversitede kendimizi buraların sahibi sanır, sonsuz bir biçimde özgür olduğumuzu zannederdik. Ama birden bire şunu gördük ki biz burda bir üst ilişki içinde çalışan insanlarız. Öyle herhangi bir özgürlüğümüz falan da yok ve üniversite de ne mali açıdan, ne de idari açıdan özerk bir kurum değil ve bu yüzden istifa eden arkadaşlarımız oldu. Bu birinci neden. İkinci bir neden de özellikle toplumsal bilimlerle ilgili konularda. Bizim fakültemizde on civarında arkadaşımız bu nedenle istifa etti. Özel vakıf üniversitelerine yasal haklarını kullanarak ders vermeye gitmek isteyenlere rektörlüğün izin verme-mesi. Kendince bir takım gerekçeler uydurarak bu genç arkadaşlarımıza izin verilmeyince bu insanlarda istifa ederek vakıf

üniversitelerine geçtiler. Diğer üçüncü bir sebep ise; bu ilişmeden yorulan insanlar "Hani aldığım üç kuruş için bu rezillikleri çekmeye değmez di-yerekten istifa ettiler ya da emekliliklerini istediler. Şu anda görülen fotoğraf bu.

GENÇLİK:

İstifa etmeniz neleri etkiledi?

Nasıl karşılandı?

Toktamış Ateş:

Benim Atatürk İlkeleri ve İnkılap Tarihi Enstitüsü Müdürlüğü'nden istifa etmem çok bir şey etkilemedi. Benden sonra oraya çok iyi bir seçim yaptı sayın rektör. Yakup İrmak Özden'i oraya getirdi. Yakup İrmak, taa gençliğimizden beri arkadaşımız olan çok değerli bir öğretim üyesidir, sosyologdur. Benim orada yapmaya çalıştığım, başladığım programı uyguladığını memnuniyetle yineliyorum. Yani çok birşey değişmedi. Ancak tabi değişen şu var. Yani bu benimle ilgili birşey değil. İstanbul Üniversitelerinin belli fakültelerinde (hukuk, iktisat, siyasal bilgiler, edebiyat) bu fakültelerde öğrenci velileri fevkalade rahatsızlar. Görevlerinden istifa etmeyenler ise kurumlarına duydukları bağlılık duygusundan kaynaklanıyor bu. Ama maalesef şu anki sayın rektörümüzün Tıp Fakülteleri dışında başka birşeyi gözü görmüyor ve gitgide hem seviye kaybediyoruz, hem de mutsuz Oluyoruz. İktisat Fakültesi'nin bu seneki giriş puanlarına baktığımız zaman, geçtiğimiz yıllara oranla çok daha düşük puanla öğrenci almaya başladığı ve bununda velilerin kuruma karşı olan güvenlerini, öğrencilerin güvenlerini sarstığına dikkat ettik.

GENÇLİK:

Sizi destekleyenler oldu mu?

Toktamış Ateş:

Olmaz olur mu? İmza toplayalım dediler. Meslektaşlarımız arasında çok tepki oldu. Oldu yani desteklendi. Onlar da bu destekleri doğrultusunda kanalize etmek istemedim. Çünkü önemli olan "üzüm yemek mi? bağcı dövmek mi?" diyerek düşündüm ve kuruma zarar vermemek amacındayım ve umudundayım. Ama duyduğum desteği de gerçekten fevkalade mutasassız bir şekilde söylemek istedim.

GENÇLİK:

Uygulamaların değiştirilmesi konusunda bundan sonra neler yapmayı düşünüyorsunuz?

Toktamış Ateş:

Bundan sonra ne yapacağıma dair herhangi bir planım yok. Yani hocalığıma devam edeceğim, derslerime devam edeceğim, çalışmalarına devam edeceğim, rektörle olan mücadeleme devam edeceğim, İstanbul Üniversitesi'ni hak etmediği yerlere götürenlerin eğitim anlayışı ile mücadele etmeye devam edeceğim. Yani otuz üç yıllık öğretim hayatımda nasıl hocalık yaptımsa ona göre hocalık yapmaya devam edeceğim ve buna ek olarak bu yönetim anlayışıyla mücadele edeceğim.

GENÇLİK:

Bu tavrınız devam edecek mi?

Toktamış Ateş:

Edecek tabi. Çünkü yönetimde bir değişiklik yok, yönetim anlayışında bir değişiklik yok bunun için benim değişmem söz konusu değil.

GENÇLİK:

Söylemek istediğiniz son bir şey var mı?

Toktamış Ateş:

Şunu söyleyeyim, 1982'de yüksek öğretim puanlarının tasarı olarak ortaya koyulduğu günden başlamak üzere bu anlayışın üniversitelerimizde

çöküntüye yol açacağını iddia ettik ve yazdık çizdik bunu. Sonunda haklı çıkmanın rahatsızlığı içindeyim. En azından haklı çıktığıma mutlu olarak, bakın demişimdir; ama malesef bu haklı çıkışımız beni mutlu etmiyor. Bu bakımdan, 12 Eylül'ün pek çok ayıbı ortadan kaldırılmışken, 2547 sayılı Yüksek Öğretim

Kanunu'nunda gözden geçirilmesi gerektiğini düşünüyorum. Ve siyasal iradenin bu konudaki bir takım çalışmaları olduğunu biliyorum. Ne diyecekler belli değil. Tasarı elimize geçmedi hala. Bu YÖK yasanının mutlaka ciddi bir biçimde elden geçirilmesi gerektiğini düşünüyorum.

Gençlik:

İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dekanlığı'ndan neden istifa ettiniz? Neleri kabul etmediniz?

Aysel Çelikel:

İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dekanlığı'nı beş yıldan beri sürdürüyorum; ve iki dönem öğretim üyelerinin yaklaşık %80'inin oyunu alarak seçildim ve görev yaptım. Ancak birbuçuk yıldan beri üniversite rektörünün değişmesinden sonra yasanın uygulanmasında bazı sorunlar ortaya çıktı. Bu sorunların üstesinden gelmeye çalıştım ve fakülteye her hangi bir zararın gelmemesi ve hukuk fakültesinin öteden beri varolan saygın çizgisinin korunması için gereken her çeşit özveriye yaptım, rektörle ilişkiler açısından. Ancak İstanbul Üniversitesi rektörünün kendi inandığı doğrular çerçevesinde fakülteyi yönetmeye çalışması, gücünü yasalardan aldığını iddia ederek üniversite üzerinde ve özellikle hukuk fakültesi üzerinde bir baskı oluşturarak, Hukuk Fakültesi Dekanlığı'na ve akademik kuruluna ait olan akademik yetkileri ve öğrenime ilişkin yetkileri kendi şahsında toplayarak kararlar alıyor, bunların fakültede uygulanmasını istiyordu. Bu uygulamaya fakültemizin akademik kuruluyla birlikte karşı çıktık. Uygulamasını istemedik, bu sebeple ayrıldım. Bunun dışında olay yalnızca hukuk fakültesi bağlamında değildi. Senato toplantıları sırasında da birkaç olayda hukuk dışı oylamalar ve uygulamalar benim bir hukuçu olarak o se-

nato da görev yapmamı imkansız kılardı. Bu sebeple ayrılmayı tercih ettim.

Gençlik:

İstifa etmeniz neleri etkiledi ve nasıl karşılandı.

Aysel Çelikel:

Öğretim üyesi arkadaşlarıma zaten akademik kuruldan böyle giderse istifa edeceğimi söylemiştim, kendilerinin de beni desteklediğini gördüm ve onlarda rektörlüğün hukuk fakültesi üzerindeki uygulamalarına karşı çıkmak istiyorlardı. Bu sebeple fakülte kurulu tarafından bu istifam hukukun onurunu korumak ve hukuk fakültesinin onurunu korumak açısından olumlu karşılandı. Aslında ben bugün adaylığımı koysam rektör-dekan seçimi için yine ittifakla seçilecek birisiyim. Ama böyle bir düşüncem olsaydı zaten istifa etmezdim.

Gençlik:

İstifanız üzerine sizi destekleyenler oldu mu? Özellikle öğrencilerden destek aldınız mı?

A. Çelikel: Öğrencilerle genellikle ilişkisi iyi olan bir hocayım ve öğrencilerim tarafından da sevildiğimi düşünüyorum. Ancak hiçbir öğrenciyle bu yaz döneminde bir iletişimim olmadı, teker teker de nasıl düşündüklerini bilemem. Bu düşüncem öğretim üyesi ve yönetici olarak edindiğim bir izlenimdir. Onlarla tek tek görüşmüş değilim. Durumun nasıl geliştiğini bilmiyorum.

Gençlik:

Bu tavrınız devam edecek mi?

A. Çelikel: Benim düşüncem üniversiteleri yöneten Yüksek Öğretim Kanunu'nun merkeziyetçi ve hiyerarşik yapısını "tek elden yönetim, tek model yönetim" ilkesini değiştirmek biçiminde olmalıydı ve öyle oldu. Gerçekten üniversiteleri demokrat olmayan bir ülkede demokrasi mücadelesi de yapılamaz. Bu sebeple üniversite yasasındaki yetkilerinin henüz yüzde onunu dahi kullanamadı-

ğını iddia eden bir rektöre karşı yapılacak şey yasanın demokratik bir biçimde değiştirilmesi olmalıydı. Ben o yönde mücadele veriyorum. Çünkü bütün dünyada demokratik yönetimler merkezden değil, denetim altında yerinden yönetime ağırlık veren bir biçim taşımaktadırlar. Üniversitemizin de en büyük akademik birimi olan fakültemizin de güzel kişilere sahip olması, hak ve yetkilerini kullanabilmesi, öğretim ve akademik konularda ağırlığını koyabilmesi mutlaka şarttır. Üniversitelerimizin sıkıntısı buradan kaynaklanmaktadır. Ben olayı daha geniş boyutlu düşünüyorum. Her ne kadar istifam İstanbul Üniversitesi'ndeki uygulamaları nedeniyle olduysa da bunun kökeninde yasanın demokratikleşmesi vardır ve daha geniş çapta olaya bakıyorum. Ve mücadelemi bu yönde sürdürüyorum.

Gençlik: Bundan sonra neler yapmayı düşünüyorsunuz?

Aysel Çelikel: Ben bir öğretim üyesiyim. Benim yaptığım, bana zevk ve onur veren iş bilimsel araştırmadır, ders vermektir. Bunu yapmaya devam edeceğim. Üniversitemden, hukuk fakültesinden emekli olarak ayrılmayı da zamanımdan önce asla düşünmüyorum. İddia edildiği gibi rektörlük makamınca vakıf üniversitelerine geçip daha yüksek ücret alma gibi bir düşüncemde asla yok.

Gençlik: Son olarak söylemek veya eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Aysel Çelikel: Ben özetle düşüncelerimi aktardım. Bir cümle ilave edeyim: Öğretim üyeleri ve öğrenciler üniversitenin asli unsurudur. Onlara gereken özen, dikkat, sevgi ve saygı verilmezse üniversitelerde huzur sağlanamaz. Ülkede demokratikleşme de gerçekleşemez. Çünkü, bu ülkenin aydınlarını üniversiteler yetiştiriyor.

(Y)ÖKsürten ŞEYLER

Özgür (!) ve Eşit (!) bir ülkenin öğrencileriyiz. Bu güzel ülkenin öğrencilerini ise 83'den beri (Y)ÖKsürten bir şeyler var. Bir gecede herşeyin alt-üst olduğu bir ülkede, öğrencilerin alt-üst olmaması düşünülemezdi tabi. Ancak bu alt-üst oluş yetersiz görüldüğü içindir mi bilinmez, her geçen süre yeni altüst oluşları bize yaşıyor. Ehliyet dağıtır gibi profesörlük dağıtıldığı, ezberciliğin dayatıldığı, bilimsellik adına bir arpa boyu ilerlemenin dahi olmadığı, öğrencilerin kafalarında copların kırıldığı, sosyalitenin önüne geçmek için her şeyin yapıldığı, Dört kişinin yanyana yürümesinden bile şüphe duyulduğu, camii yapar gibi üniversitelerin yapıldığı, yüzlerce kişilik sınıflarla İETT modelinin anfilerde uygulanmaya çalışıldığı, bu durumu kazayla da olsa farkedenin siyasi suçlu ilan edildiği ve daha sayfalarca çarpıklığın birarada olduğu; holdinglerin palazlandığı, ortalıkların yağ bağladığı, siyasetin patronlar tarafından yürütüldüğü ve yönetildiği, halkımızın hiçbir talebinin dikkate alınmadığı, yaşam koşullarının daha da güçleştiği, özelliği parası olan "özel" insanların, özel kolejlerinin, özel üniversitelerinin, özel imkanlarının olduğu bir ülkede yaşıyoruz.

İşte böylesi bir ülkede en çok gençliğin kafasına takılır; yoksulluk sınırı 350-400 milyon iken nasıl geçinir 4 kişilik bir aile, 80 milyonla diye. Belki babasının ek iş yapmaktan bunlarla

uğraşacak, bunları düşünecek zamanı olmayabilir Gençlik almaz kendini sorulardan, nedenlerden. Belki sindirmek için belki kavrayıp çözmek için; "neden" der. Neden bizimkiler beni yol parası masrafı olmasın diye eve en yakın toplantılarında velilere "para toplayın bir öğretmen turalım" diyen ve en son

leri deney tüpleriyle, bilgisayarlarla eğitim görürler. Ve neden bunca dengesizliğin olduğu bir ülkede, kurşun kalem bulamayanla, dershanelerde, kolejlerde okuyan öğrenci aynı kefeyle konur, aynı sorular sorulur. İşte böyle düşüncelere dalmışken birden aklına yarın gireceği tarih sınavı gelir. Biran önce yaklaşık 100-150 sayfa ezberlemesi gereki-yordur. Öyle ya, hocaları kitaptakinin aynısını istiyordu ne eksik ne fazla. Hassas terazi gibi olmak lazım yani.

ÖSS birincisi Mumcu, Anadolu lisesi 3 bin 745, fen lisesini bin 827'nci olarak kazandığını söyledi. Mumcu, başarısının sırrını şöyle özetledi: Okul+ dersane+aile.

Oysa ülkemizde milyonlarca öğrenci ekonomik sebeplerden dolayı düz liselerde, meslek liselerinde okumakta. Bu durumda "fırsat eşitliği" bir demagoji olmaktan öteye gitmemektedir.

Bu bir YÖK oluşturun. Eğer kardeşlerimizin, ileride çocuklarımızın başına bizim başımıza gelenler gelmesin diyorsak, orta öğrenim başarısızlık puanlarının bizim suçumuz olmadığını söylüyorsak ve adaletin sağlanması için birşeylerin kökten değişmesi gerektiğini biliyorsak "HAREKET" edelim.

Sağımızda solumuzda kim varsa; annemize, babamıza, kardeşimize, sınıfımıza, hocalarımıza ve herkese bu çarpıklıkları bıkmadan usanmadan teşhir edelim. Teşhir edelim ki yarın çocuklarımıza verecek hesabımız olsun.

depremde neredeyse altında kalacağım, çatlak duvarları olan liseye gönderiyor da başkaları kolejlerine özel arabalarıyla gidiyor. Neden benim öğretmenim derste elindeki kağıda halının, çekyatın, elektirik, su ve telefonun paralarını yazıp kara kara düşünürken ve bir "özel" öğrenci de ben bulamaz mıyım diye çırpınıırken bize milli biyoloji, milli fizik anlatılır da biri-

Felsefe Nedir?

Bizler genciz. Düşünmek, araştırmak, üretmek zorundayız. Geleceği yaratacak olanlar bizleriz. Çepeçevre kuşatılmış durumdayız. Beyinlerimizi birer kafesin içine koymayı isteyen, söylenenleri yapan robotlar olmamızı düşleyen birileri var. Bunları az-buçuk tanıyoruz. Ahmet Arif'in şiirindeki "engerekler ve çiyenler/ aşımıza, ekmeğimize göz koyanlar" bunlardır. Onları tanımak ve ortadan kaldırmak için kafa yormalıyız. Kafa yorabilmek için de doğru bir düşünce yapısına sahip olmamız, doğru düşünmeyi bilmemiz gerekiyor. Bunun bir yolu felsefeyi öğrenmekten geçiyor. Bu köşede kafamızı karıştırmadan, kavramlara takılıp kalmadan, yaşamda bize yol gösteren bir tarzda, felsefeyi temel yönleriyle öğrenmeye çalışacağız. Anlatılanların doğrudan yaşamımızın içinde olacağından emin olabilirsiniz. Haydi beynimizdeki önyargıları bir kenara bırakalım ve bu dünyayı tanımaya başlayalım....

FELSEFE.....Soyut gelen bir kavram çoğumuz için. Hayatla ilgisi olmayan laf cambazlıkları, kavram kargaşalıkları ve birtakım düşünce oyunları dolu bir konu olarak kafamızda yer etmiştir. Öğrenmek, anlamak gibi bir çaba ve bu konuda ileri adımlar atmamızın, bu "dünya"ya girmemizin önündeki en büyük engel önyargılarımızdır.

Felsefe nedir? Bu soruyu sorarken şu sorularıda aklımıza getirelim: İnsan nedir?. Dünya nedir?, Nasıl oluşmuştur? Bu sorulara vereceğimiz yanıtlar -ki bu soruları çoğaltabiliriz- bizim yaşama ilişkin bakış açımızı yansıtacaktır. Bu benimsediğimiz "yaşam felsefesi"nin ortaya çıkmasına yardımcı olacaktır.

Evet ister farkında olalım, ister olmayalım bizimde benimsediğimiz, doğru olarak kabul ettiğimiz bir felsefemiz vardır.

O halde felsefe, bizim dışımızda ve yaşamdan kopuk bir olgu değil, tam tersine yaşamı doğru bir şekilde çözümleyebilmemizi ve yaşam içerisinde bilinçli bir şekilde varolabilmemizi sağlayan bir olgu durumundadır.

Görüyoruz ki, sanıldığı gibi felsefe bizden bağımsız, gereksiz birşey değildir. Öyleyse nedir?

Herşeyden önce felsefe öğrenme çabasıdır. İnsanı, tabiatı, yıldızları.....evreni. Kısacası herşeyi öğrenmek. İnsanın dünyada varolduğu ve geçirdiği tarihsel süreçler boyunca her zaman ulaşmak istediği nokta olmuştur. Bunun için oldukça uzun soluklu bir mücadelenin içine girmiştir. Her yeni öğrenilen şey, bir sonraki adımı düşündürmeye başlamış ve bin yıllar boyunca insanlık, düşünerek, öğrenerek ve öğrendiklerini bir sonraki kuşağa aktararak bu günlere gelmiştir. Ulaştığı bilgi düzeyi büyük bir birikim yaratmış, uygarlıkları, toplumları, bilimi teknolojiyi oluşturmuş ve insanlığın hizmetine sunmuştur.

İnsanın insanlaşma süreci, tabiatla sağlam kalabilme mücadelesiyle birlikte başlamıştır. İNSAN, diğer hayvanlar gibi güçlü bacaklara sahip değildi ve hızlı koşamazdı. Boynuzlarıyla, kendisine saldıran vahşi hayvanları püskürtemezdi, güçlü dişleriyle avlanamayacağı için yeni yollar bulması gerekiyordu ve yeni yollar bulmayı kafaya koydu... Doğa insana karşı cimri davranmış (Hoş, Yunan Mitolojisine göre, PROMETHEUS haklı olarak tanrılardan ateşi çalmıştı ama....) ona kendisini koruyabileceği beslenebileceği mekanizmaları vermemiştir. Doğa karşısında insan çok zayıf bir yaratık durumunda olmasına rağmen, onu diğer canlılardan çok daha güçlü kılan bir yanı vardır:"AKIL"

İnsan bu silahı iyi bir şekilde kullanarak, doğa karşısında ayakta durabilmeyi bin yıllar boyunca sağladı. Bu süreç; insanı doğaya

hükmeder hale getirmesiyle başlayarak, toplu yaşamak, elini kullanmak, aletler yapmak ve böylece doğa karşısında güçlü olmayı daha da iyi öğrenerek sürdürdü. Zamanla aletleri daha iyi kullanmayı, daha iyilerini yapmayı başardı. Bilinmeyenlerin üzerine giderek "karanlıklar, aydınlığa çevirmeye" çalıştı ve bugünlere önemli mevziler kazanarak geldi.

"Bilgi" insanlığın yolunu aydınlatan bir ışık oldu. Eski Yunan'da "bilgi sevgisi" anlamına gelen "Philosophia" terimi ortaya çıktı. Felsefe kelimesi de buradan gelmektedir. Felsefeyi genel anlamda, "İçinden belirli bir davranış biçimi çıkartılan genel bir dünya görüşü" olarak tanımlayabiliriz.

Felsefe yaşamı tüm yönleriyle ele alıp, bilimlerden yararlanarak, yaşama ve yaşamda olanlara ilişkin sorular çıkartarak, bunları çözümlemeye çalışır.

Felsefe türleri ve felsefede yöntem konularını ilerleyen bölümlerde daha ayrıntılı olarak inceleyeceğiz.

Gelişmek, bilmekle-öğrenmekle mümkün. Öğrenmek için sorgulamalıyız.

Şimdi kendimize soralım: Biz kimiz? Ne için yaşıyoruz?....

Bu işin başlangıcı, gerisi gelecektir. "Dünya yaşadığımız yerle sınırlı değil, bilgi öğrendiklerimiz kadar değil! Biz verilenlerle yetinmemeliyiz. Daha iyiye, daha doğruya ulaşmak hedefimiz olmalı. Bu hedefe, dayatılan sınırları yıkarak ulaşabiliriz. Aydınlık bir gelecek, kendi ellerimizle yaratacağımız bir gelecek olacaktır.

"ÖĞRENECEĞİZ, ÖĞRETECEĞİZ VE GELECEĞİ KENDİ ELLERİMİZLE YARATACAĞIZ!"

ÖZEL

ÜNİVERSİTELER

KİMİN İÇİN ÖZEL

Üniversiteler hızla özelleştiri!

ÜniversiteSA

Üniversitede

özelleştirmeye tepki

İstanbul 6 No'lu Üniversiteler Şubesi, Mimar Sinan Üniversitesi'nin yazılı açıklamasında, Stratejik Karar Komisyonu'nun B.U.'nin geleceği hakkında aldığı karar aldığı belirtilerek, "Bu komisyonun hazırladığı rapor, emekçilere direkt bir saldırgan niteliği taşımaktadır. Raporu yor alan görüşler ve kararlar Üniversitelerin gerçek

Ülkemizde özelleştirmeler hızından birşey kaybetmemişken, şimdi de bu, devlet üniversitelerine sıçramış durumda. Önce yemekhanelerden başladılar özelleştirmeye, şimdi de üniversiteleri özelleştirmek istiyorlar. Devlet, üniversitelerindeki eğitimin yetersiz, bilimden uzak oluşu devletin üniversitelere ödenek ayıramadığı gerekçe gösterilerek özelleştirmelerin zemini hazırlanmaya çalışılıyor. Böylece üniversitelerin daha çağdaş ve daha iyi olanaklara sahip olacağını söylüyorlar. Ama bu üniversitelere kimlerin gidebileceği konusunda birşey söylemiyorlar. Halktan böylece çocuklarına okul kapılarını kapattıklarını gizlemeye çalışıyorlar.

Üniversitelerimiz, bugün okuduğumuz okullar yarın bilmem ne vakfına bağlanabilir veya önce yurtlarımız, ardından, birkaç fakültemiz, yemekhanelerimiz satılığa çıkartılabilir. Yani üniversitelerimiz özelleştirme silindirisinin altında kalabilir.

Özel vakıf üniversitelerinin durumuna bir bakalım. Buralarda öğrenim görecekt öğrencilerden alınan ücretler bizi hayretlere düşürüyor. Her yıl dolara endeksli olarak zam yapılan özel üniversitelerden Bilkent'te bir öğrenciden öğrenim ücreti olarak 5 bin dolar, Çankaya Üniversitesi'nde 4 bin dolar, Işık Üniversitesi'nde 6 bin dolar, Sabancı Üniversitesi'nde 7 bin 7 yüz dolar

alınıyor.

Çoğumuz "bunlardan bize ne, zaten biz özel okullarda okuyamayız" diyecek, yalnız bu durum özelleştirmenin iç yüzünü görmek açısından oldukça önemlidir.

Sabancı Üniversitesi'ne Tuzla'da 1 milyon 360 metrekarelik alanda üç bina tahsis edilmiş ve inşaatı sürüyor. İçinde göl, stadyum, futbol sahası, tenis kortları, parklar da olacak, değerli (!) öğrencileri sıkılmasın diye.

Madalyonun diğer yüzünde ise Mimar Sinan Üniversitesi var. Devlet özel üniversitelere geniş alanlar açarken Mimar Sinan Üniversitesi'nin talip olduğu araziler özel ve vakıf üniversitelerine tahsis ediliyor. Mimar Sinan Üniversitesi Rektörü Tamer Başoğlu şöyle diyor: "Biz halk çocuklarına eğitim veren üniversite olarak devletten hiçbir destek alamazken vakıf üniversitelerine destek verildi. Salıpazarı Antrepoları ve Cibali Tütün Fabrikası özel ve vakıf üniversitelerine veriliyor. Mimar Sinan Üniversitesi'ne ise şehir dışında bir yer veriliyor. (8 Temmuz 1999 Cumhuriyet)

Peki bu hale nasıl gelindi? Nasıl halk çocuklarının okuduğu üniversiteler hiç birşey, özel üniversiteler herşey oldu? Yüksek öğrenim kurumlarının % 25 ini oluşturan özel üniversitelerde %1.8 kişi okuyor. Bu yüksek öğrenim kurumlarının üniversite

öğrencilerine oranı ise 1/1000 dir. Bu ayrıcalıklı özel eğitimin yolunu kim açtı?

Özelleştirme Yumağı

'61 Anayasası'nda ismi dahi geçmiyordu özel üniversitelerin. Hatta "üniversiteler yalnızca devlet eliyle kurulabilir" deniliyordu. Varolan vakıf üniversiteleri kapatılıyordu.

12 Eylül cuntasından sonra kurulan anayasa, ayrıcalıklı eğitimin ve özelleştirmenin yolunu açtı. '82 Anayasası ile bütün fakülte, akademi, enstitü, yüksek okul, konservatuar, meslek yüksek okulu ile araştırma ve uygulama merkezleri üniversite kapsamına alındı. YÖK'ün 2547 sayılı yasası ile vakıfların kuracağı Yüksek Öğrenim Kurumları üstelik hiç vakıf sözcüğü geçmeden yasa kapsamına alınarak YÖK'e bağlandı. Tartışılmadan, sessizce özel okulların önü açıldı, yasalarla engel sayılabilecek tüm setler kaldırıldı. Anayasanın bir diğer maddesi olan 130. maddesinde ise vakıflara kar amacına yönelik olmamak şartı ile Yüksek Öğrenim Kurumları kurma hakkı verildi. Özel okullar üniversite kapsamına girmiyor ancak üniversitelerin yararlandığı tüm olanakları onlardan iki kat fazla kullanıyor.

Vergilerden muaf tutulan özel üniversiteler YÖK'e bağlıdır ancak maddi yönden ayrılır.

"Mütevelli Heyet" denildi özel

üniversitelerin idaresine. Bu ayrıcalıklı üniversiteleri yöneten YÖK değil bu özel heyetti. Her yıl devlet tarafından öğrenci başına verilen ödenek, fazlası ile alınmaktadır. 1996 yılında bu ödenek, devlet üniversitelerine verilen paranın iki katına çıkartılmıştır. Bizim ödediğimiz öğrenim kredilerinin nerelere gittiğini anlamak çok zor olmasa gerek. O dönemin Milli Eğitim Komisyon Başkanı "Eğer öğrencinin parasını devlet verecekse vakıf üniversitelerinin özelliği ne olacak, o zaman adının özel olmasının ne anlamı var" demiştir. Özel olmasının anlamı çok açık. Holding sahiplerine, tekellere yönetici nitelikte insanları, burjuvazinin nitelikli elemanlarını yetiştirmek. Bundan daha özel ne olabilir ki!

Evet! Anayasada kar amacı güdememesi şartı koşuluyordu. Olan bu değil. Artık vakıflar üniversite kurup devletten para alabilmek için yarışır hale gelmişlerdir. "Fethullah Gülen'in

500 şirketi kontrol eden 200 tane vakfı var, 4 yurt, 292 okul ve özel üniversite kurdu" (22 Haziran 1999 Hürriyet)

Şirketler vakıflaşmaya, holdinler kar amacı güden üniversitelere yöneldi. Şimdi bir sektör haline gelen özel üniversiteler ilk olarak İhsan Doğramacı zamanında açıldı. YÖK'ün mimarı ve başkanı olan Doğramacı 1986'da Hacettepe Üniversitesi Vakfı'na bağlı olarak Bilkent Üniversitesi'ni kurdu. Böylece özel üniversitelerin yolu açılıyordu.

Özelleştirme

Planlarını Boşa

Çıkartacağız.

Holdingleşen ve gittikçe bir tekel haline gelen özel vakıf üniversiteleri bir süre sonra halk çocuklarının okuduğu üniversitelere göz dikti. Adım adım satın alınıyor, yemekhaneler, yurtlar satılığa çıkartılıyor, ihaleler dönüyor. Boğaziçi Üniversitesi'nde

1992 yılında 20 öğretim üyesinden oluşan "Stratejik Plan Komisyonu" adıyla bir kurul oluşturulup bu gözde üniversitenin nasıl sessiz sedasız özelleştirileceğinin yollarını aramaya başladılar. Vakıflaşmayı da bir öneri olarak sunuyorlar. En kolay ve yasal olanı bu olsa gerek.

Halkın eğitim olanaklarından yararlandığı üniversitelerin (İstanbul Üniversitesi, Marmara Üniversitesi, İstanbul Teknik Üniversitesivb.) özelleştirilmesine "Hayır" demeliyiz. "Özelleştirmeye Hayır, Parasız, Bilimsel, Demokratik Eğitim İstiyoruz" talebini yükseltelim, özelleştirmelere dur diyelim.

Sorunlar yumağını çözmek biz gençlerin en temel görevidir. Ancak kendiliğinden olmayacak. Bunu Türkiye'de bulunan tüm üniversite öğrencileri, öğretim üyeleri, üniversite çalışanları ve halk örgütlenerek yapacaktır. Taleplerimiz etrafında birleşip YÖK'ü tüm kurumlarıyla ortadan kaldıracaktır.

SOKAK KİTAPLARI

17 Ağustos depremi tüm Türkiye'yi hatta tüm insanlığı etkiledi. Hepimiz acılar çektik, enkaz altından ölüverimizi çıkar-maya çalıştık. Aradan bir buçuk aya yakın zaman geçti. İlginçlikler ülkesi olan Türkiye'de depremde sonra neler görmedik ki; yabancı kanı istemeyen zih-niyetler, Osmanlı zamanından kalma çadırlar, deniz kumundan yapılmış evler...

Bu ilginçliklerden biri de İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü'nde yaşandı. Depremden kurtarılan kitaplar. Peki kurtarılmış da ne yapılmış; sokağa atılmış. Evet yanlış duymadınız. Rektörlük konuya ilişkin yaptığı açıklamada üniversitenin Hukuk Fakültesi binasının depremde büyük hasar gördüğünü, yapılan hasar saptamasında yetkililerin binanın hemen

boşaltılması önerisinde bulundukları vurgulandı. Bunun üzerine kütüphanedeki kitaplar sokağa atıldı. Hayırsever yetkililerimiz belki de bir sokak kütüphanesi kurmayı düşündüler. Ya da okuma alışkanlığını arttırmak için öğrenciler yürürken birkaç kitabın üstüne basarlar da belki dikkatlerini çeker, okurlar dediler. Böylece ülkemizde okuma alışkanlığının gelişmesine, bilgi toplumunun yaratılmasına katkıda bulundular. Cehaleti yenmek için kitaplar ayağımıza kadar geldi.

İşin şakasını bir yana bırakalım. İstanbul Üniversitesi Türkiye'nin ilk ve en büyük üniversitesidir. Kökü 1453'e kadar dayanır. Bir

Cumhur
Gazioglu

üniversitenin birinci görevi bilimsel olması, bilimi yayması ve öğretmesidir. Kitaplar ekmek değil ki bayatlasın, domates değil ki çürüsün, çöpe atılsın. Koskoca üniversitede koyacak başka yer mi yok sokağa kitap atılıyor.

Ama şaşırılacak bir durum değil ne yazık ki; böyle bir öğrenci seçme sınavı, YÖK'ün pençesine sıkışmış üniversiteler, kukla rektörler, bilime değil ranta dayalı eğitim... Yaşananları düşününce sokağa atılmış kitaplar şaşırtmıyor bizleri.

Gazetelerde, televizyonlarda sık sık öğrencilerle ilgili haberler okuyoruz. Duyuyoruz. Öğrenciler gözaltına alınıyor. İşkencelerden geçiriliyor, tutuklanıyor. Hatırlarsak bunlardan biride "Manisa Davası" olarak bilinen DLMK'lı öğrencilerin işkence davasıdır. Bu davada gençlere yapılan işkence resmi anlamda tespit edilmişken; mahkeme sonuç olarak, burada yargılanan polisler hakkında beraat kararı vermişti. Ancak Yargıtay bu kararı bozarak "İşkence Evrensel Bir Suçtur" dedi. Bu ülkede işkencenin olduğunu devlette resmi olarak kabul etmiş oluyor.

Gazetelerde, radyolarda, televizyonlarda hep işkenceden bahsedilir. Ülke gündeminde sürekli işkence davaları vardır.

Peki işkence nedir?

"İşkence; bir kimseyi, kendinden ya da üçüncü bir kişinin işlediğinden kuşku duyulan bir eylemden dolayı onu cezalandırma amacıyla ya da herhangi bir türden ayırım gözetmeye dayalı bir nedenle, bir kamu gö-

revlisi ya da resmi sığata dayanan bir başkası tarafından kışkırtması, onayı yada izniyle bilerek ya da manevi ağır ceza vermek ya da eziyette bulunmaktır." (İşkence ve Başka Zalimhane İnsanlık Dışı ve Onur Kırıcı Davranış ve Cezaya Karşı Birleşmiş Milletler Sözleşmesi, - Madde 1)

Tabiki bu tanımın tek başına yeterli olduğunu söyleyemeyiz.

Doğrudan insan onuruna yönelik bir şiddet olduğu için "İşkence İnsanlık Suçudur! İşkence onursuzluktur."

Ve bugün hala dünyadan onursuzluk ve onur düşmanlığı silinememiştir.

İşkenceye karşı çıkmak kendisine insanım diyen herkesin görevidir. Artık işkenceye sessiz kalmayalım. Çünkü şimdilerde işkence belli bir kesime değil, halkın her kesimine yapılmaktadır. İster işçi olsun, ister köylü, ister çocuk, ister yaşlı olsun, ister genç bir şey farketmiyor. Yasalarca, İnsan Hakları Sözleşmesi'nce yasaklanan işkence, yaşamın her alanında

varlığını hissettiriyor. Hızından, sistematikliğinden hiçbir şey kaybetmiyor. Kesintisiz bir şekilde devam ediyor.

İşte buna basından birkaç örnek:

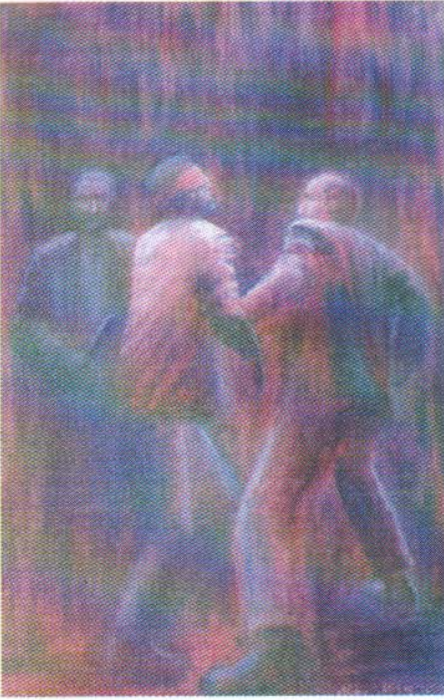
"Denizli'de 1 yaşındaki bebeğe işkence yapıldığı öne sürüldü." (19 Mayıs 1992)

"İzmir'in Kadifekale mahallesinde yaşayan 13 yaşındaki Y.A ve M.B adlı çocuklara işkence yapıldı: (20 Kasım 1992)

"Şaziye Salman, 13 yaşındaki oğluna işkence yapıldığını gizlemesi için polisten on milyon rüşvet teklifi aldığını açıkladı." (10 Aralık 1992)

"12 yaşındaki Halil İbrahim Okkalı, Birinci Sanayi Sitesinde işe başladığı ilk gün aldığı onbeş milyon lirayı kaybettiği için ustabaşının şikayeti üzerine dövüldü. Yediği dayak sonucu üç gün yoğun bakımda kalan Okkalı'nın sağ kolu kırık. (1 Aralık 1995 Evrensel)

"Polis, trafik sıkışınca gözaltına aldığı kişiyi arabadan indirdi; ve sokak ortasında coplayarak, feci biçimde dövdü." (15

Ekim 1997, Emek)

"İstanbul'da polis tarafından "Şeker alacağız" denilerek gözüaltına alınan 6 ile 8 yaşları arasındaki 3'ü kız, 2'si erkek 5 çocuğa ağır işkenceler yapıldı; saçları sıfıra vuruldu, elektirik verildi, tazyikli su sıkıldı, sopalarla dövüldü ve cinsel tacizde bulunuldu. Adli Tıp Kurumu çocuklara 7 gün iş göremez roporu verdi."

"Ankara'da gözüaltına alınan yaşları 18 ile 26 arasında değişen 12'si tutuklu 30 AYÖ-DER'li öğrencinin yargılanmasına devam edilecek. Gençler, gözüaltında tutuldukları 6 gün boyunca işkence uygulamalarına maruz kaldıklarını belirttiler. Gençler, işkenceyi ayrıntılarıyla yargıca anlattıklarını, ancak resmi bir işlem yapılmadığını söylediler. " (3 Ağustos 1999, Cumhuriyet)

Gazete örneklerinde de görüldüğü gibi Türkiye'de sistematik olarak uygulanan işkence yaş sınırı tanımıyor. Karayollarında veya emniyet müdürlüklerinde işkence gören çocukların sayısı da her geçen gün artıyor.

Gözüaltına alınan ve suçlanan, çocuk, genç, yaşlı birçok insan çıkarıldıkları mahkeme ve savcılarca suçsuz bulunarak serbest bırakılırken, işkenceci po-

lislerin ve jandarmanın cezalandırılmaması yeni işkencelere de davetiye çıkarıyor. 1995 yılında Türkiye'nin imza attığı Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Bildirgesi'nde, çocuklara işkence edilemeyeceği, insanlık dışı muamele yapılamayacağı ve insan hakları ihlallerine karşı çocukları koruyucu tedbirler alınacağı taahhüt edilse bile, öncelikle buna devletin kendi organları uymuyor.

Bunların uygulanmaması bir yana, 10 Ağustos Salı günü TBMM Adalet Komisyonu tarafından görüşülerek kabul edilen, işkenceyi önlemek için hazırlanmış söylenen yasa tasarısı tam anlamıyla "İşkencecileri koruma" altına almaya yöneliktir.

Öyleki işkence ikiye ayrılmış; Bunlar zalimane ve gayri insani, haysiyet kırıcı eylemler şeklinde nitelendirilmiştir.

"Gayri insani ve haysiyet kırıcı" nitelemeler fazla cezaya uygun görülmemekle, işkencecilerle verilecek cezanın üst sınırı 3 yıl, alt sınırı ise 6 ay olarak uygun görülüyor.

"Zalimane" söylenmi ile nitelendirilen sonuçların ise ceza uygulamalarının üst sınırı 8 yıldan 6 yıla düşürüldü. Alt sınır ise 1 yıldan 6 aya indirildi.

Halen işkence görerek tutsak olan üniversite gençliğinin sayısında yüzlercedir. Evet gençlik işkence görüyor. Peki neden? Bir ülkenin geleceği olan gençlik, neden işkence görür? Genç demek soran sorgulayan demektir. Aydın demektir. Haksızlıklara boyun eğmeyendir. Kanı kıpır kıpırdır. Canlıdır, heyecanlıdır. Bir ülke gençliğinin sorgulayan olması o

ülkenin yöneticilerini memnun etmesi gerekmez mi? O halde neden işkence görüyoruz?

İşte tüm bu soruların cevabını bulmak ve işkenceyi önlemek için Marmara İYÖ-DER de "İŞKENCEYİ ÖNLEYELİM" kampanya-ya düzenledi. Bu kampanyada amaç, oluşturulacak kamuoyuyla işkencenin önlenmesi, işkence görerek halen hapisanelerde olan lise ve üniversite öğrencilerinin serbest bırakılması ve okullarına devam etmelerinin sağlanmasıdır.

Bu amaç çerçevesinde İstanbul'daki bütün Demokratik Kitle Örgütlerine, yazar ve sanatçılara gidilmiş ve bu konuda onların da desteği alınmıştır. Ancak tüm bunlar işkencenin önlenmesi için yeterli değildir.

İşkence, ancak kendisine insanım diyen herkesin, işkenceye karşı mücadelede yapabileceğini esirgememesi ile önlenecektir. Bunun için sıranın bize gelmesini beklemeyelim. Gençlik olarak "İŞKENCEYE HAYIR" diyoruz. Ya siz?..

ÜNİVERSİTELER ZENGİN ÇOCUKLARINA MI KALACAK?

Geçtiğimiz senelerde olduğu gibi 1999-2000 öğretim yılında da öğrencileri soymanın çeşitli yöntemleri aranıyor. Har(a)ç paralarının çok yüksek bir oranla artması ve YÖK'ün 2547 sayılı kanununda öğrencilerden har(a)ç parası dışında başka para talep edilmeyeceği yer aldığı halde bazı üniversitelerde değişik gerekçelerle ek paralar isteniyor.

İstanbul Teknik Üniversitesi de bu üniversitelerden biri. İTÜ Konservatuar öğrencilerinden 140 milyon har(a)ç parası, 11.800.000 ön kayıt paralarının yanı sıra 1. sınıflardan 20 milyon, diğer sınıflardan 10 milyon ek para isteniyor. Bunun sebebi sorulduğunda ise kimi öğrenciye paso, kimine öğrenci kimliği, kimine araç gereç, kimine ise depremzedelere yardım gerekçe gösteriliyor. Üstelik bu paraların verilmesi durumunda da öğrencilere kimlik ve paso verilmemekle tehdit ediliyorlar.

Bu paraların nereye gittiğini merak eden İTÜ Konservatuar Bölümü öğrencileriyle yaptığımız röportajları yayınlıyoruz...

Ülkemizde Gençlik: Bize kendinizi tanıtır mısınız?

Murat Koç: İTÜ Halk Oyunları Bölümü 1. sınıf öğrencisiyim.

Ülkemizde Gençlik:

Üniversiteye

gelirken neleri ummuştunuz, beklentileriniz nelerdi?

Murat Koç: Bu okulu seçmemin nedeni yörenin kültürünü, folklorünü daha iyi anlamak ve kendimi sosyal-kültürel açıdan daha iyi geliştirebilmek içindi. Sonra, mezun olduğum zaman kendi yöreme dönerek oradaki insanlara öğrendiklerimi açıklayıp onlara kültürümü daha iyi yansıtmak isterim. Ama geldikten sonra gördüm ki üniversiteler yalnızca zengin çocuklarına açık. Ve bu yıllar

sonra da tekkerrür edecek kesinlikle. Zengin çocuklarına kalacak üniversiteler. Halk çocukları, hiçbir şeyden yararlanamayacak.

Ülkemizde Gençlik: Okula girerken ne gibi zorluklarla karşılaştınız, neler yaşadınız?

Murat Koç: Ailemle maddi açıdan zorluklar yaşadım. Buraya geldim. Hiç bilmediğim, hiç görmediğim bir memleket. Bu açıdan maddi manevi tüm zorlukları çektim.

Ülkemizde Gençlik: Harç parası ve diğer ödediğiniz paralarla bahseder misiniz?

Murat Koç: Harç parası şimdi lik ödemedim. Ödememek içinde elimden geleni yapacağım. Harcın dışında istedikleri ek 20 milyonu ödemediğimizde de "Size öğrenci kimliği, paso gibi şeyler çıkartılmayacak" dediler. Bizde arkadaşlarla düşündük. Madem ki biz bu üniversiteye girdik, kayıt olduk. Bize öğrenci kimliği vermek zorundalar. Bunun bir mazaret olduğunu anladık bizi uyutmak için. Biz de vermiyoruz şimdi.

Ülkemizde Gençlik:

Bize kendinizi tanıtır mısınız?

Engin Yıldız: İTÜ Halk Oyunları Bölümü 2. sınıf öğrencisiyim.

rencisiyim.

Ülkemizde Gençlik: Okulda yeterli eğitim alabiliyor musunuz?

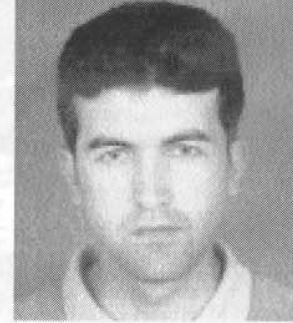
Engin Yıldız: Okulda yeterli eğitim alamıyoruz bence. Çünkü bu yıl 2. senem olduğundan bazı şeyler gördük okulda. Harç parasına gelince ben parayı yatırdım ama yatırdığım paranın nereye gittiğini merak ediyorum. Har(a)ç olarak yatırdığımız paraların nereye gittiğinin açıklanmasını istiyorum.

rum.

Ülkemizde Gençlik: Sizlerden istinin artı on milyon hakkında ne düşünüyorsunuz?

Engin Yıldız: Geçen sene böyle bir para talep edilmedi ve pasolar, kimlikler herşey verildi. Bu sene

neden istediklerini de bilmiyoruz.

Ülkemizde Gençlik:

Bize kendinizi tanıtır mısınız?

Yusuf Kurt: İTÜ Halk Oyunları

Bölümü'nde okuyorum.

Ülkemizde Gençlik: Üniversiteden memnun musunuz?

Yusuf Kurt: Memnun değilim. Biz geçen senenin sistem kurbanı olduk. Biz girdiğimiz zaman haklarımız farklıydı. Öğretmenlik vb. halklarımız vardı. Şimdi yeni sistemde bu kalktı. Böylelikle bu yeni sistemle bizim haklarımızı elimizden aldılar. Şimdi ne olacağımız belli değil. Yani bitirdiğimiz zaman öğretmen olacak mıyız, olamayacak mıyız? Köyden geliyorum ve bir iş sahibi olmak için okuyorum. İş sahibi olup hayatımı kurtarmak için geldim buraya. Ama böyle olunca, hüsrana uğruyor insan.

Ülkemizde Gençlik: Kayıt yapılırken kayıt parası hariç bir de 10 milyon istiyorlar. Bu konuda neler düşünüyorsunuz, neler yapacaksınız?

Yusuf Kurt: Bundan önceki seneler harç kredisi çıktığı zaman hiç para ödemiyoorduk. Şimdi belirli bir miktar para ödendi ki bu kırtasiye parası vb. diye sonrada bu gelenekselleşti, her sene ödendi. Şimdi de bu çıktı. Yardım adı altında bizden haraç topluyorlar. Vermeyeceğiz. Bizim yasal hakkımız bu. Bizi kayıt etmek zorundalar. Çünkü harcımızı ödedik, paso vermezlerse bizde çıkartırız.

Ülkemizde Gençlik: Hepinize teşekkür ediyoruz.

ÇİZGİLERLE ANADOLU TARİHİ

SİBEL KIZIM BU
NE HAL BÖYLE?
KİTAPLARA
BOĞULMUŞSUN.

SORMA DEDE.
ÖĞRETMENİM
TARİHTEN ÖDEV
VERDİ, ANCAK
ALTINDAN
KALKAMIYORUM.

KIZIM BAK
KÜTÜPHANEDE
HAKLIYIZ-
KAZANCAĞIZ
KİTABI VAR
HEMEN BAŞTAKİ
ONU GETİR BANA

BEN KİTABA GÖZ
ATANA KADAR SEN
DEMLİ BİR ÇAY
YAPTA İÇELİM,
SOHBETİMİZİ ÖYLE
YAPARIZ

TAMAM DEDE
SANA GÜZEL
BİR ÇAY
YAPAYIM

OH BE! DEDEM
TAM ZAMANINDA
GELDİ. İŞİM ZORDU

DEDE BANA
VERİLEN ÖDEV
TARİHİMİZ VE
TARİHİMİZİN
ÖNEMİ.

KIZIM KONUYU BEN
ANLADIM. SEN ÇAY
YAPARKEN ÖDEVİNE
BİR GÖZ ATTIM

BU KONUNUN DOĞRU CEVABINI, DERS
KİTAPLARINDA BULAMAZSIN. ONUN İÇİN
BEN BU KİTABI İSTETTİM

KIZI DOĞRUDUR. TARİHİMİZİN BİLİNMESİ ÖNEMLİDİR. TARİHİNİ BİLMİYEN TARİH
BİLİNCİYLE HAREKET ETMEYEN BİR HALK GELECEĞİNİ GÖREMEZ VE

ONA YÖN VEREMEZ...!

ANCAK SİZE OKUTULAN TARİH, HALKIMIZIN TARİHİ DEĞİL. RESMİ TARİH BUNU ÇARPITIR VE BİZE
OLMAYAN KENDİ YAŞADIKLARIMIZI VE GÜCÜMÜZÜ GÖRMEMİZİ ENGELLEYEN KENDİ BARBARLIKLARIYLA DOLU
VE HEP HALKIMIZA ZULÜM EDEN VE ONLARI YOK VARSAYAN TARİHLERİNİ BİZİM TARİHİMİZ GİBİ ŞİRİN
GÖSTERMEYE ÇALIŞIRLAR.

ONLARIN TARİHİNDE ÖYLE BAHSETİKLERİ GİBİ KAHRAMANLIKLAR, FEDAKARLIKLAR YOKTUR. ONLARIN
TARİHİNDE VAHŞET VARDIR, ZULÜM VARDIR. SÖMÜRÜ VE ZORBALIKLAR VARDIR.

KAHRAMANLIKLAR HALKIMIZIN TARİHİNDEDİR. YANİ ANLAYACAĞIN BİR BİZ EZİLEN, SÖMÜRÜLEN, HOR-
LANAN

HALKIN TARİHİ, BİRDE O BEYLERİN, EFENDİLERİN YANİ SUSURLUKTA ORTAYA ÇIKAN ÇETELERİN TARİHİ
VADIR.

KÜLTÜR SANAT

Hayatı boyunca halkı için çalışmış, halkı için söylemiş, sürgünler yemiş, hapisler yatmış, her zaman müziğin evrenselliğini savunmuş, ömrünü buna adanmış ve türkülerimizi bu günlere getirmiş bir ozandır, Ruhi Su...

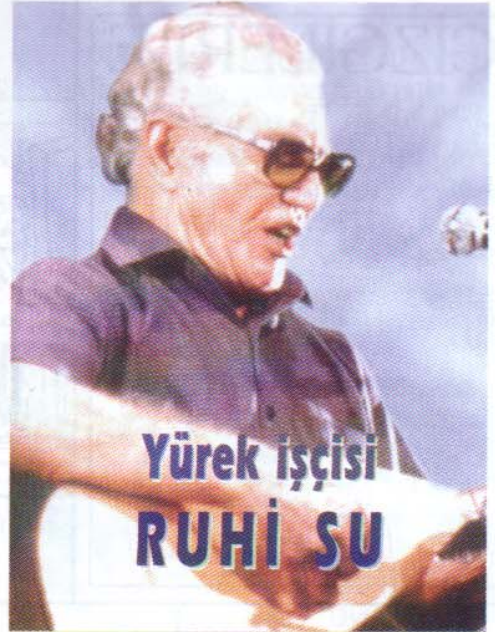
Türkülerin Anadolu kültüründe büyük bir önemi olduğunu bilen Ruhi Su bir yazısında şöyle diyor:

"Ben sesimi, halkımın türkülerine imkanlar kazandırmak için kullanıyorum, harcıyorum. En doğru yolda olduğuma inanıyorum. Ben gerçekçi bir şarkıcıyım. Halkımın türküleri, bütün halk türküleri gibi gerçekçidir."

Evet o doğru bir yoldaydı. Sanatını, yeteneğini halkı için kullanmıştı. Batı müziğindeki teknikleri, halk müziğini güçlendirici, zenginleştirici tarzda kullanarak türkülerde çok sesli yorumu uygulamış ve savunmuştur. Nasıl bir sanat? sorusunun en güzel cevabını Ruhi Su veriyor:

"Hangi türü olursa olsun sanat bir eylemdir, başka bir işe benzemez. Sanatçının düşüncesi de sevgisi de sanatında belli olur. 'Devrim' sözcüğünden uygarlığa, özgürlüğe ve insanca bir yaşama yönelik çabaları anlıyorum. İster hazırlayıcısı, ister yansıtıcısı olsun, sanatımda hem bu çabaların içinde, hem de bu çabaların bir sonucu olarak varolması gerekir."

Ruhi Su'yu konservatuardan, hocalıktan, operadan kovdular. Yetmedi tutukladılar. O da yetmedi tedavisini önlemek için yurtdışına çıkışını yasakladılar. Ve böylece vatani, suçlulardan, çetelerden, vatan hainlerinden korumuş oldular "İ". Ölümünden sonra bile mezar taşını kurşun yağmuruna tutanlar, aslında bunu hangi mantıkla yaptıklarını çok açık bir biçimde gösteriyorlar. Korktukları bizim türkülerimiz, bizim sözümüz. Son söz Ruhi Su'nun: "Ben halkın sanatçısıyım".

Yürek İşçisi RUHİ SU

*Ve açıp elvan elvan,
gül gül gülmektir seherde.
Yumruk olup direnmektir,
RUHİ SU'yu dinlemek.
Mademki Bağdat'tayız,
mademki eyvallah demişiz
Ahvali'ye,
çınlasın kulakları RUHİ babanın.
Hadin dostlar,
cancana...*

1912 yılında Van'da dünyaya gelen Ruhi Su, ailesini küçük yaşta kaybeder. 1915'te sokakta bulunup, Adana'da bir ailenin yanına yerleştirilir. Altı yaşındayken Kurtuluş Savaşı başlar. Bu sırada tüm halkla birlikte Ruhi Su ve yanında kaldığı ailede İngiliz ve Fransız zulmünden kurtulabilmek için Toroslar'a çıkarlar. Savaş bitip Adana'ya döndüklerinde, öksüzler yurduna giderek kaydını yaptırır. Ruhi Su müzikle burada tanışır. Daha sonra askeri liseye başlar. Gerçek adı Mehmet olan Ruhi Su, Ruhi adını burada alır. Müzik okulu sınavını kazanıp geri kalan eğitimini burada devam ettirir. 1935-1936 yıllarında ise opera yaşamı başlar. 1942 yılında müzik okulundan mezun olan Su;1952 yılına kadar, türkülerle

olan ilgisinin de başladığı, Devlet Operaları'nda yer alır ve ilk türkü programını Ankara radyosunda, 1943-1945 yılları arasında yapar. 1952 yılında TKP üyesi olduğu gerekçesiyle tutuklanır. Beş yıl hapis yatar ve yirmi ay gözetim altında tutulur. Hapislik yılları ve gözetim süresi bittikten sonra Anadolu'yu karış karış dolaşmış, Avusturalya, Almanya, Hollanda, İsveç, Bulgaristan gibi ülkelere de konserler vermiştir. Ayrıca ABD, Yunanistan, Fransa ve Arjantin'deki radyolarda sesini dünyaya duyurmuştur. 80'li yıllara gelindiğinde bedenini bir hastalık sarar. Tedavisinin yurt dışında yapılması gerekmektedir. **Ancak 12 Eylül'ün karanlık güçleri onu "sakıncalı" gördükleri için pasaport vermezler ve 20 Eylül 1985'te Ruhi Su**

aramızdan ayrılır.

Seferberlik Türküleri (1970), Kuvay-ı Milliye Destanı (1971), Yunus Emre (1972), Karacaoğlan (1973), Pir Sultan Abdal (1974), Şiirler-Türküler (1975), Köroğlu (1976), El Kapıları (1977), Sabahın Sahibi Var (1978), Semahlar (1979), Çocuklar-Gözler-Balıklar (1980) gibi bizlere geride bir çok eserini bırakmıştır.

FAKİR BAYKURT ARAMIZDAN AYRILDI

Almanya'nın Essen eyaletinde tedavi görmekte olan Ünlü yazar Fakir Baykurt 11 Ekim pazertesi günü hayata gözlerini yumdu.

Yaşamı boyunca Andolu insanının sıkıntılarını bizlere sunan Halkın Aydını olabilmeyi başarmış bir yazarımızı kaybettik. Tüm yakınlarına ve sevenlerine başsağlığı diliyoruz.

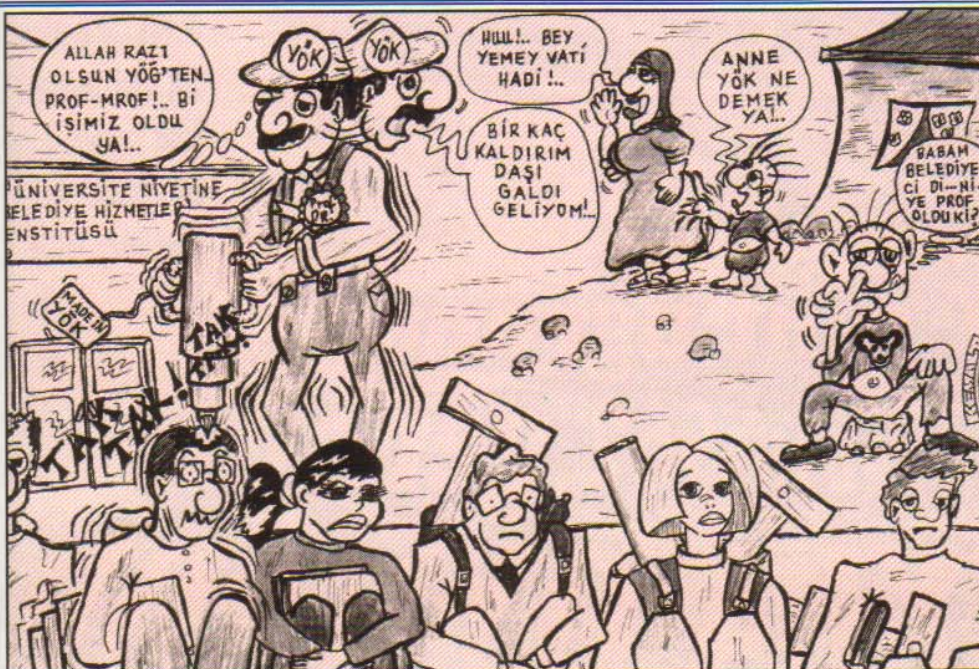

MEĐEN ÇELĐM ÜNİVERSİTEYE

Necati üniversite sınavlarına bu yıl ilk kez girmişti. Üniversite sınavlarının onun yaşamında bir dönüm noktası olacağını düşünüyordu. Sınav öncesi gecesini gündüzüne katmış, gözmedik soru kitabı bırakmamıştı. Ve sınava girdi, koskaca bir yaz tatili "acaba sınavı kazanabileceklimiyim?" düşüncesiyle zehir olmuştu, onun için hayatın bir tadıda yoktu sanki. Sonuçların açıklanacağı günler yaklaştıkça içindeki sıkıntı daha da artmıştı. Derken bir gün:

Evet Bizim NECATİ sınavları kazanmıştı. Bir buçuk milyon öğrenciden, şanslı olanların arasına girmişti. Büyük bir sevinç yaşamıştı, bu sevincini annesiyle, arkadaşlarıyla paylaştı. Ama içine bir kurt da düşmüştü. Hiç bilmediği hiç tanımadığı bir memleket gidiyordu. Kasabadan köye, köyden kasabaya başka bildiği bir yer de yoktu, işin gerçeği. O gece uyuyamadı. Acaba her sıkıntısı bitmişmiydi, yoksa yeni mi başlıyordu? Bunu hep birlikte göreceğiz...

**ÖĞRENCİ
MECLİSLERİ
DİYOR Kİ:
6 Kasım
Yaklaşıyor. 6
Kasım'da Yine
alanlarda
olmalıyız.**

FETHİ TOKER
(OSYB Başkanı)

YÖK

cağdaşlaş

KEMAL GÜRÜZ
(YÖK Başkanı)

414 bin 315 öğrenci üniversiteye girdi.
1 milyon 65 bin 247 öğrenci açıkta kaldı.

Ertelenen ÖSS
bugün yapılıyor

YÖK rant uğruna
1 milyon 479 bin 562 gencin

HAYATIYLA OYNADI